

List k 2. februáru 2012

Duchovný život

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

12. februára ma náš generálny predstavený prijal na komunikáciu a ja som mu s radosťou predniesla naše prosby o obnovenie sľubov. Najskôr sme virtuálne prešli celý svet, pričom sme sa zastavili v každej provincii Spoločnosti. Pripomenuli sme si radosti i ťažkosti uplynulého roka, odvážny spôsob, ktorým Spoločnosť vašim prostredníctvom odpovedala na náboženské prenasledovanie, na prírodné katastrofy a na nové formy chudoby. Videli sme, že Dokument medzi Zhromaždeniami «Nechajme sa pretvárať Duchom Svätým» bol v tomto čase vhodným a dobre využitým prostriedkom pre našu stálu formáciu s ohľadom na službu.

Potom som generálnemu predstavenému predostrela našu túžbu pokračovať v nasledovaní Krista podľa vzoru svätého Vincenta a svätej Lujzy, hoci sme si plne vedomé svojich nedostatkov, nedokonalostí a obáv.

Otec Gregory nám udeľuje milosť renovácie na sviatok Zvestovania Pána, čo toho roku pripadne na 26. marca. V mene vás všetkých som mu poďakovala a spolu s vami vzdávam vďaky Pánovi za túto možnosť, ktorá je nám opäť daná, aby sme sa nanovo obetovali Bohu pre službu Kristovi v chudobných:

«Môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi, lebo zhladol na poníženosť svojej služobnice.»¹

Ako hlavnú tému tohoročnej prípravy na renováciu sľubov by som chcela ponúknuť čnosť kresťanskej lásky, vychádzajúc zo Spisov našich Zakladateľov, Dokumentu medzi Zhromaždeniami, Dokumentov Cirkvi a z výziev nášho každodenného života.

Totíž, skôr ako som sa stretla s Generálnym otcom, rozjímal som o svojej vlastnej, ako i o vašej prosbe o renováciu, z pohľadu kresťanskej lásky. Možno si spomeniete, že v roku 2010 som sa na ňu zamerala z pohľadu nádeje a minulý rok z pohľadu viery.

Jedna z votívnych svätých omší, uvedených v rímskom misáli, je na vyprosenie daru lásky. Začína antifónou: *«Pán hovorí: Odstránim z vášho tela kamenné srdce a dám vám srdce z mäsa. Vložím do vás svojho Ducha, a budete mojím ľudom a ja budem vaším Bohom.»²*

Tento Boží prísľub sa uskutočnil pri vtelení jeho Syna a napĺňa sa zakaždým, keď sa nechávame pretvárať Duchom Lásky, vždy, keď ho prosíme o pomoc, aby sme uhasili smäd, ktorý pociťujeme: *«Smäd po živote v hlbšej komúnii so spolusestrami a blízkosti života i srdca s ľuďmi na okraji spoločnosti, smäd po odpovedi na výzvy chudobných s tvorivou láskou.»³*

Kiež nám tohoročná obnova sľubov pomôže, aby sme sa hlbšie zakorenili v láske a radikálnejšie prežívali dobročinnú lásku, ktorá tvorí podstatu nášho povolania!

Cestu nám ukázali svätý Vincent, ktorého pápež Lev XIII. vyhlásil za patróna charitatívnych diel, i svätá Lujza, vyhlásená za patrónku všetkých kresťanských sociálnych pracovníkov pápežom Jánom XXIII. Stali sa apoštolmi kresťanskej lásky a poháňaní Duchom Svätým verne nasledovali Ježiša *«adorátora Otca, služobníka jeho*

---

¹ Lk 1,47-48.

² Ez 36, 26-28.

³ Dokument medzi Zhromaždeniami, s. 7.

úmyslu lásky a evanjelizátora chudobných».⁴ Obidvaja nás žiadajú, aby sme boli verné menu, ktoré nosíme:

«Milé dcéry, meno každej z vás bolo zapísané do knihy lásky vtedy, keď ste sa obetovali Pánu Bohu k službe chudobným... "Máte teda žiť v zhode s menom, ktoré nosíte, lebo toto meno dal vašej Spoločnosti sám Pán Boh... Zachovajte si vždy rúcho lásky, veď je ono odznakom lásky k Bohu, k blížnemu a k spolusestrám.»⁵

«... musíte byť veľmi dobrými sestrami, veď sa voláte dcérami kresťanskej lásky a viete, že naozajstná láska vždy miluje a všetko pretrpí, aj tie najťažšie protirečenia a neprijemnosti, preto verím, že sa všetky budete o to usilovať.»⁶

Uvažujme teda spoločne nad krásnym menom, ktoré nosíme, i nad nutnosťou byť veľmi dobrými sestrami, ako to pôsobivo vyjadrila svätá Lujza. Postupne uvidíme **lásku ako Boží dar a prísľub ľuďom**, ako aj jej súvis so spravodlivosťou a pravdou, potom v druhom bode sa pozrieme na **lásku v jej aspekte spoločenstva** i jeho prorockého svedectva.

1. Láska ako Boží dar a prísľub ľuďom

Tak ako povedal pápež Benedikt XVI. vo svojej encyklike Caritas in veritate (Láska v pravde), láska je dar, ktorý Boh dáva ľuďom, je jeho prísľubom a našou nádejou.⁷

Láska ako ovocie Ducha Svätého je láskou Otca a Syna. Sám náš Pán Ježiš Kristus nám zjavil toto tajomstvo, *«ktoré nemôže byť poznané»⁸* len rozumom. Je ním dôverný život Boha Otca, Syna

---

⁴ K 8a.

⁵ Sv. Vincent, konferencia zo 4. marca 1658, vzájomná láska, povinné zmierenie, X, 472, 473.

⁶ Sv. Lujza de Marillac, list sestre Jane Lepintre, august 1648, Duchovné spisy, s. 251.

⁷ Porov. Caritas in veritate, č. 2.

⁸ Katechizmus Katolíckej cirkvi, č. 237.

a Ducha Svätého. Svätý Ján to nádherne vyjadril slovami: «*Boh je láska.*»⁹

Pápež Benedikt XVI. vysvetľuje, že láska neznamená v prvom rade čin alebo šľachetný cit, ale duchovný dar, lásku Boha, ktorú Duch Svätý rozlieva v srdci človeka a ktorý ho vedie k tomu, aby sa aj on daroval Bohu a bližným.¹⁰ Pod prikázaním lásky sa nerozumie «*prikázanie uložené zvonku, ktoré nám predpisuje nemožné, ale ide o skúsenosť lásky darovanej zvnútra, ktorá si zo svojej povahy vyžaduje, aby sa šírila ďalej. Láska rastie prostredníctvom lásky*».¹¹ Láska neznamená len dávať, ale aj prijímať. Láska je hnacou silou, ktorá podnecuje a dáva zmysel našej činnosti. Milosrdenstvo a vernosť sa stretnú navzájom, spravodlivosť a pokoj sa pobožkajú.¹²

Láska je natoľko spätá so spravodlivosťou, že ju nemožno žiť na periférii spravodlivosti. Láska bez spravodlivosti by bola púhou manipuláciou: «*Kto miluje druhých slúžiacou láskou, je voči nim predovšetkým spravodlivý.*»¹³

Z tohto dôvodu sa viaceré provincie angažujú v diecéznych komisiách Spravodlivosť a pokoj,¹⁴ aby sa stále viac rozvíjalo kráľovstvo pravej lásky. Ide o to, aby sme sa «*odvážili zaujať prorocké stanoviská*»¹⁵ tam, kde sa porušujú ľudské práva, kde dochádza k zjavnej nerovnosti či hanebnému zneužívaniu a boli blízko ľuďom, ktorí žijú v neľudských podmienkach. Vzdávam vďaky Pánovi za všetky tieto skutky, ktoré sa často vykonávajú v spolupráci s inými organizáciami. K tomu pridajme ešte pomoc v naliehavých potrebách a službu načúvania a sprevádzania, ktorú poskytujú mnohé sestry, neraz vekom pokročilé, všetkým ľuďom na okraji spoločnosti .

---

⁹ 1 Jn 4,16.

¹⁰ Porov. Benedikt XVI., Anjel Pána z 25. septembra 2005.

¹¹ Deus caritas est, č.18.

¹² Ž 85,11.

¹³ Caritas in veritate, č. 6.

¹⁴ Porov. K. 24e.

¹⁵ Dokument medzi Zhromaždeniami, s. 13.

Tiež je potrebné **spojiť lásku s pravdou a pravdu s láskou**. To všetko je predmetom sociálneho učenia Cirkvi, ktorá ohlasuje pravdu Kristovej lásky vhod i nevhod, a tak vyvádza na svetlo sociálno-ekonomické škandály, ktoré podkopávajú ľudskú spoločnosť.

Láska ide totiž ďalej než sociálna pomoc a nemôže zostať iba pri nej, neobmedzuje sa len na rozvoj človeka po ľudskej stránke. Láska vyjadruje to, čo je povolaním Cirkvi, ktorá je poslaná ohlasovať radostnú zvesť chudobným. Láska je vyznaním viery. «*Láska – caritas – bude vždy potrebná aj v najspravodlivejšej spoločnosti.*»¹⁶

Dcéry kresťanskej lásky nie sú špecialistkami v sociálnej oblasti, ale veľmi dobrými sestrami, ktoré sa angažujú v prospech chudobných. Služba dcéry kresťanskej lásky je totiž pohľadom viery a naplnením lásky,¹⁷ je stretnutím s Ježišom Kristom, ktorý je prítomný v chudobných: «Veru, hovorím vám: Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste robili.»¹⁸ Svätý Vincent najčastejšie vysvetľoval podobenstvo o poslednom súde, z ktorého čerpal inšpiráciu. Ono je kľúčom k vincentskej mystike služby, ktorá nás učí poznávať, kontemplovať, milovať a slúžiť Kristovi v chudobných.¹⁹ Neviditeľný Boh sa túži zviditeľniť v chudobnom, aby ho každý človek mohol stretnúť a milovať.²⁰

Svätý Vincent to sestram rád pripomínal a veľmi konkrétne vyjadroval typicky vincentskými výrokmi, preniknutými evanjeliovou múdrosťou: «*V osobe chudobných slúžite samému Pánu Ježišovi. To je taká pravda, ako to, že sme teraz tu. ...Sestra, ktorá denne desaťkrát navštívi chorých, desaťkrát nájde v nich samého Pána Boha*»²¹. «*Náš Pán je naozaj v chorom človekovi a prijíma službu, ktorú mu preukazujete...*»²² «*Chudobní sú našimi pánmi; oni sú*

---

¹⁶ Deus caritas est, č. 28.

¹⁷ Porov. K 16b.

¹⁸ Mt 25, 40.

¹⁹ Porov. K. 10a.

²⁰ Porov. 1 Jn 4,20.

²¹ Sv. Vincent, Konf. z 13. februára 1646, O láske k povolaniu a k službe chudobným, IX, 252.

²² Sv. Vincent, Konf. z 11. novembra 1657, O opatere chorých a starostlivosti o vlastné zdravie, X, 332.

našími kráľmi, máme ich poslúchať, a nie je to nijako prehnané, keď ich takto menujeme, lebo v chudobných je sám Ježiš Kristus.»²³

Svätá Lujza, vedená Duchom Svätým, udržiavala živým plameň Kristovej lásky, oduševňovala a motivovala sestry, aby žili mystiku služby: *«Budte veľmi prívetivé a láskavé voči chudobným, veď viete, že sú našimi pánmi a že ich máme nežne milovať a veľmi si ich ctiť.»²⁴*

Prežívame lásku ako dar od Boha?

Prejavujeme ju v spravodlivosti a v pravde?

2. Láska ako spoločenstvo

Zakladatelia videli v sesterskom živote *«jednu z hlavných opôr povolania dcér kresťanskej lásky»*.²⁵ Komunita dcér kresťanskej lásky je skutočnosťou viery, ktorá stojí na pevnom základe Pánovho volania. Svätý Vincent a svätá Lujza povzbudzovali sestry, aby medzi sebou žili v láske, jednote a zhode na vzor Najsvätejšej Trojice, pretože nebo by sa tam nemohlo usídlieť, keby chýbala táto Božia jednota.²⁶ Dokument medzi Zhromaždeniami nás tiež pozýva *«rozvinúť dobrý spoločný život»* a ponúka nám k tomu veľmi konkrétne kroky.

Ježišov odkaz *«podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať»*,²⁷ tvorí pozadie všetkých stránok evanjelia, určuje hodnotu a nutnosť bratskej lásky, “dobrého spoločného života” a zároveň overuje pravosť jeho učeníkov. Vo svetle evanjeliového poslania sa z vanutia Ducha zrodil štýl života vyznačujúci sa nesmiernou bratskou láskou, ako to čítame v Skutkoch apoštolov a čo svätý Pavol zhrnul takto:

«Láska je trpezlivá, láska je dobrotivá...nie je sebecká, nerozčuľuje sa... všetko znáša...všetko vydrží; láska nikdy nezanikne.»²⁸

---

²³ Sv. Vincent, Konferencia z 25. novembra 1658, O dennom poriadku, X, 610.

²⁴ Sv. Lujza de Marillac, list sestre Cecilii Agnès, 4. mája 1650, Duchovné spisy, 319.

²⁵ K. 9.

²⁶ Porov. Sv. Vincent, Konferencia z 2. decembra 1657, O poslušnosti, X, 383.

²⁷ Jn 13,35.

²⁸ 1 Kor 13,4-8.

Dobrý spoločný život je dnes výzvou, pozvaním k sesterskému životu, ktorý vyžaruje pokoj, radosť a nádej. Jednota srdc znásobuje sily, rozmnožuje energiu a dáva krídla. Základom dobrého spoločného života je hlboká viera, ktorá sa živí sviatosťami - zvlášť Eucharistiou, modlitbou, počúvaním a prijímaním Božieho slova. Táto viera, ktorá sa obohacuje pri deľbe osobných skúseností, je tajomstvom spoločenstva a vzájomných vzťahov. Apoštolská reflexia, služba duchovnej lásky a sesterské napomenutie sú vynikajúcimi prostriedkami, ktoré podobne ako rôzne iné formy komunitnej výmeny,²⁹ napomáhajú k duchovnému rastu spoločenstva.

Aby sme mohli viesť dobrý spoločný život, sme pozvané «prehĺbiť duchovnú komúniu medzi nami a budovať komunity, v ktorých rozviníme vzťahy dôvery a lásky»³⁰ a žiť v sesterskom spoločenstve takým spôsobom, aby bolo prorocťvom lásky a cestou nádeje. Táto spiritualita spoločenstva tiež pomáha uchovať si pozitívny pohľad na každú osobu, schopnosť prijímať ju a chápať ako dar a navzájom si s láskou niesť bremená.³¹

Dobrý spoločný život nás povedie k tomu, aby sme boli prorocťvom lásky a cestou nádeje pestovaním sesterského spoločenstva. V spoločnosti, ktorá je poznačená rozdelením a hranicami, máme vytvárať harmóniu a pokoj, čeliť ťažkým situáciám a prekonávať malé nedorozumenia. Sme povolané vytvárať mosty, ktoré zblížujú ľudí, usilovať sa o zmierenie a odpustenie. Byť prorocťvom lásky a cestou nádeje pozývaním ostatných, aby sa napili z prameňa lásky. Svet trpí v dôsledku vzdialenia sa od Boha, no sila lásky môže zmeniť a pretransformovať ľudský život. Láska rozvíja sesterské zväzky, utužuje spoločenstvo, zasieva nádej. Sme povolané deliť sa o radosť z viery, pomôcť objaviť poslanstvo evanjelia a krásu charizmy mladým ľuďom, ktorí hľadajú zmysel života.

---

²⁹ Porov. Dokument medzi Zhromaždeniami, s. 21 a nasled.

³⁰ Dokument medzi Zhromaždeniami, s. 11.

³¹ Porov. Novo millennio ineunte, č. 43-45.

Byť prorocťvom lásky a cestou nádeje vydaním sa na nové cesty v službe chudobným. Dnešnú ľudskú spoločnosť sužuje a gniavi hospodárska kríza a nestabilita, preto máme zbystriť pozornosť, aby sme odhalili, čo ľudí najviac zraňuje a kde sa páchajú najväčšie neľudskosti. Sme povolané hospodáriť s prírodnými dobrami s čo najväčšou spravodlivosťou a solidárnosťou.

Milosť renovácie nám dodá nové nadšenie, aby sme boli prorocťvom lásky a cestou nádeje, pevne zakotvené v Pánovej láske a vernosti, ktorá ostáva naveky. Posledné chvíle pred Veľkou nocou zostali hlboko vtlačené do srdca a myslí Ježišových učeníkov. V evanjeliu svätého Jána sú zachytené podrobnosti o poslednej Pánovej večeri s ustanovením Eucharistie a prikázaním lásky. Ježiš chce posilniť svojich učeníkov vo viere a povzbudzuje ich, aby milovali ako on miloval a ostali v jeho láske.³² Slovo „ostali“ má viacero významov: vyzýva k vytrvalej vernosti, k aktívnemu pokračovaniu a k bezpodmienečnej oddanosti.

Výraz «ostať v láske» je výzvou k obnoveniu a novému darovaniu sa sľubmi čistoty, chudoby a poslušnosti, ktoré nás robia schopnými *«plniť cieľ Spoločnosti: slúžiť Kristovi v chudobných»*.³³

Ostaňme v láske prijatím *«čistoty ako daru, ktorý oslobodzuje srdce a rozširuje ho do rozmerov srdca Ježiša Krista»*.³⁴ V súčasnej spoločnosti s uvoľnenými mravmi, čo vedie k povrchnosti, sa cíťme povolané svedčiť o kráse čistoty - ako výrazu srdca bez hraníc, ktoré miluje chudobných a všetkých ľudí v postoji radostnej disponovanosti.

Ostaňme v láske, šťastné, že on je našim jediným pokladom. Ďakujeme mu za to a sľubom chudoby sa zaviazme k úplnej závislosti v užívaní dobier Spoločnosti a disponovaní s nimi, ako aj v užívaní osobného majetku.³⁵ V dnešnej dobe, ktorá označuje peniaze za

---

³² Porov. Jn 15,9-17.

³³ K. 8b.

³⁴ K. 29a.

³⁵ Porov. K. 30a.

najvyššiu hodnotu, sa cíťme povolané milovať chudobu a viesť striedmy štýl života, ktorý je vyjadrením toho, že Boh je jediným stálym bohatstvom. Ostaňme v láske, obetujúc Bohu svoju slobodu a sľubom poslušnosti sa zaväzujúc poslúchať predstavených podľa Konštitúcií a Štatútov.³⁶ V súčasnej dobe, ktorá sa vyznačuje individualizmom, subjektivismom, búrením sa, cíťme sa povolané milovať Božiu vôľu a nechajme sa viesť tými, cez ktorých Boh koná.

Prejavuje sa v našej sesterskej komunite «dobrý spoločný život, prorocko lásky a znamenie nádeje»? Akým spôsobom môže byť obnovenie našich sľubov odpoveďou na výzvu ostať v jeho láske?

Záver: «Nech sa všetko medzi vami deje v láske.»³⁷

Všetko robme s láskou. Pedagogika lásky má svoju inšpiráciu v dobrom Samaritánovi, ktorý vidí polomŕtveho človeka... rozruší ho to, nechá sa osloviť, nezostáva len pri vnútornom pociťovaní, ale ihneď začína konať, obväzuje mu rany, vyloží ho na svoje dobyčča a zavedie do hostinca. K tomu ešte poprosí aj iných o spoluprácu, aby mal zaistenú starostlivosť.³⁸ Aj u nás citová láska dosahuje svoj vrchol v láske činnej, ktorá si vždy zachová postoj služobnice a pomáha nezištne. Ide o to, aby sme chudobným slúžili s individuálnym prístupom: aby sme ich vypočuli, venovali im čas, boli s nimi, keď sa cítia osamelí a aby sme dokázali pokorne spolupracovať s druhými.

Všetko robme s láskou, ako toľké sestry, ktoré nás predišli a ktoré boli svedkami Kristovej lásky. Na začiatku to bola Margita Naseau a Jana Dalmagne, neskôr sestra Katarína Labouré a mnohé ďalšie sestry, ktoré sa stali obeťami svojej služby v čase epidémií, vojen, katastrof atď., a ktoré boli ozajstnými mučenicami lásky, hoci sa o tom nehovorilo. Ich vernosť v obetovaní sa až do konca je najlepším ovocím lásky. V najnovšom životopise blahoslavenej sestry Rozálie Rendu sa píše, že jej často kládli otázku, čo ju motivuje k neúnavnej láske a čo ju ženie pomáhať všetkým, bez ohľadu na ich politickú

---

³⁶ Porov. K. 31a.

³⁷ 1 Kor 16,14.

³⁸ Porov. Lk 10,25-37.

príslušnosť. Vždy sa obmedzila len na túto odpoveď: «Som dcéra kresťanskej lásky a nič viac.»³⁹

Všetko robme s láskou. Živé a intenzívne spojenie s Kristom, ktorý trpí a je pribíjaný na kríž v našich bratoch - chudobných a naše stotožnenie sa s Ním, sú základom a prameňom našej činnosti. Modlime sa za dobré a solídne povolania, za dobré dcéry, ktoré prichádzajú, aby sa darovali Bohu a stali sa «*služobnicami Krista v chudobných a chudobných v Kristovi v duchu pokory, jednoduchosti a lásky*».⁴⁰

Všetko robme s láskou a pripravujme sa na rok viery, ktorý začne 11. októbra, uvažujúc o mene, ktoré nosíme, o svedectve lásky, na ktoré chudobní i všetci okolo právom čakajú, aby sa skrze našu službu zjavoval Boh-Láska.

Zjednotené s celou Spoločnosťou, bez ohľadu na roky povolania, druh služby a miesto pôsobenia, každý deň sa modlime za dar lásky: «*Všemohúci, večný Bože, ktorý si láskou naplnil svätého Vincenta a svätú Lujzu, vypočuj našu modlitbu a daj nám svoju lásku. Daj nám podľa ich príkladu otvoriť sa a venovať službe Ježiša Krista, tvojho Syna, v našich chudobných a nešťastných bratoch. V ich škole nás nauč milovať v pote tváre, námahou svojich ramien, ponížene, jednoducho, láskavo...*». Na príhovor Panny Márie, Hviezdy evanjelizácie, si vyprosujeme, aby sme celým svojim bytím ohlasovali úžasné Božie skutky.

«*A tak teraz ostáva viera, nádej, láska, tieto tri; no najväčšia z nich je láska.*»⁴¹

Otcovi Gregory som odovzdala naše úprimné poďakovanie za jeho misionársku animáciu a dynamizmus. Našu vďačnosť som tiež vyjadrila otcovi Patrickovi za jeho múdre a priateľské sprevádzanie. S úctou a láskyplnou vďakou spolu s vami pozdravujem aj otca McCullena, otca Maloney, otca Quintana, otca Javiera a samozrejme i nám veľmi blízke sestry, matku Duzan a matku Elizondo.

V oddanej sesterskej láske vás každú uistujem o svojich modlitbách.
Sestra Evelyne Franc, *dcéra kresťanskej lásky*

---

³⁹ Sestra Lujza Sullivan, Sestra Rozália, vášnivá láska k chudobným, s. 275.

⁴⁰ K. 50.

⁴¹ 1 Kor 13,13.

P ô s t 2012

Pre všetkých členov vinčentskej rodiny

Dieťa 'restavek', ktoré hľadá pomoc

«Stvoril si nás pre seba, Pane, a nespokojné je naše srdce, kým nespočinie v tebe.» (Sv. Augustín z Hippa)

Drahí bratia a sestry!

Milosť a pokoj nášho Pána Ježiša Krista nech naplní vaše srdcia teraz a navždy!

Žijeme vo veľmi pohnutom svete. Nároky života dopadajú na nás v rýchlom a rušnom tempe. Pre skutočnosti akými je vojna, chudoba, terorizmus, politické zmätky, ekonomické a ekologické pohromy, sa stávame ľuďmi unavenými zo života. Máme podobné pocity ako žalmista, ktorý hovorí: *«Dokedy, Pane? Dokedy budeš predomnou skrývať svoju tvár?»* (Ž 13, 2).

Uprostred týchto výziev nám Cirkev ponúka vzácny dar pôstneho obdobia. Je to posvätný čas, ktorý nám dáva znamenie, aby sme sa zastavili, odložili rutinu všednosti a aby sme hlbšie načreli do dejín našej spásy v Ježišovi Kristovi: v jeho živote, v jeho umučení a zmŕtvychvstaní. Jednoducho povedané, pôstne obdobie je pre dušu sabatickým časom.

Ako ľuďom uchváteným Kristom a zaangažovaným v duchu charizmy svätého Vincenta de Paul nám pôst môže pomôcť lepšie prežívať našu katolícku vieru vinctenským spôsobom. Podobne ako tomu bolo u sv. Vincenta, aj naša identita má svoje korene v Ježišovi Kristovi. Jedno z čítaní prvej pôstnej nedele nám hovorí o tom, že Ježiš *«raz navždy trpel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu»* (1 Pt 3, 18). Týchto 40 pôstnych dní nie je len časom na modlitbu, pokánie a almužnu, ale aj časom na reflexiu, na vzťahy a na konanie.

ČAS NA REFLEXIU

Evanjeliá pôstnych nediel' nám dávajú dostatok podnetov na zamyslenie sa, pretože nám predkladajú osobu Ježiša Krista a jeho moc. Ježiša tu možno vidieť ako mystika vracajúceho sa z púšte, ako Mesiáša, ktorý sa premení pred učeníkmi, ako proroka horiaceho proti bezpráviu v chráme, ako učiteľa plného múdrosti, ktorý túži po dialógu s farizejom a ako trpiaceho služobníka, ktorý je pripravený osláviť Boha prijatím svojho utrpenia. V evanjeliách i v liturgických čítaniach každého dňa pôstneho obdobia sa nachádzajú príbehy o Božej láske a Božom milosrdenstve voči Izraelskému ľudu a tiež slová i skutky Ježiša Krista, ktorý ohlasuje Božie kráľovstvo.

Uvažovaním nad pôstnymi textami a účasťou na Eucharistii sa otvárame veľkému Božiemu milosrdenstvu, ktoré sa prejavuje v Ježišovom živote, v jeho smrti a vzkriesení. Aj Vincent de Paul sa usiloval rozjímať o živote i učení Ježiša Krista a jeho zanietená snaha pripodobniť sa mu, z neho urobila *«mystika kresťanskej lásky»*. Vincent bol preniknutý túžbou slúžiť chudobným, povzbudzoval a viedol k tomu aj iných. No to, čo sýtilo jeho rozrušenú dušu, neboli vznešené myšlienky ani úspechy, ale ponorenie mysle a srdca do rozjímania a kontemplácie:

«Svoje večné šťastie si môžeme najlepšie zaistiť tak, že budeme žiť a umierať v službe chudobným, odovzdaním sa do rúk Božej prozreteľnosti a v zriekaní sa seba samých pre Ježiša Krista» (Sv. Vincent, Coste III, s. 392, List 1078 Jánovi Barreau zo 4. decembra 1648).

Vincentovo osobné obrátenie v úsilí o osvojenie si Ježišovej náuky a založenie spoločností i organizácií pre službu chudobným boli ovocím jeho života venovaného modlitbe a rozjímaniu. Keď si nájdeme čas na uvažovanie, budeme ako starí Gréci, ktorí prosili apoštola Filipa: «Pane, chceli by sme vidieť Ježiša» (Jn 12, 21). Život svätého Vincenta nás učí, že Boh nikdy neodmietne, keď ho pozývame do svojho života. Pôstny čas je nám daný na to, aby sme to mohli uskutočniť.

ČAS NA VZŤAHY

Ovocím času, ktorý strávime v rozjímaní a v modlitbe, bude náš hlbší vzťah k Bohu, k sebe samému, k blíznym a k chudobným. V dnešnom nepokojnom svete, ktorý sa vyznačuje nesvornosťou a rozdelením, nám pôstne obdobie pomáha skvalitniť náš život učeníkov s Kristom a lepšie prežívať našu vincentuskú charizmu. Od svätého Vincenta, ktorý majstrovsky dokázal spájať ľudí pre spoločné dobro až dodnes, sa môžeme veľa naučiť. Evanjeliá pôstneho obdobia nám predstavujú Ježiša, ktorý vždy horlivo plnil Božiu vôľu. Ježiš svojou modlitbou a utrpením zostal stále spojený s Otcom.

Pred niekoľkými rokmi jedna známa reklama v Spojených štátoch amerických použila takýto slogan «všetci sme spojení». V dnešnej digitálnej dobe je tento refrén ešte výrečnejší. Naša viera a charizma nás pobádajú, aby sme opravdivejšie praktizovali Ježišove prikázania - milovať Boha a slúžiť blížnemu. Pôst nás vyzýva, aby sme jasnejšie spoznávali prítomnosť trpiaceho Krista v dnešnom svete a mohli tak viac pochopiť biedu chudobných a stať sa pre nich Kristom.

Ako generálny predstavený mám výsadu navštevovať vincentuskú rodinu po celom svete a svedčiť o tom, ako naša charizma spája chudobných v Kristovi. Dovoľte mi, aby som sa s vami podelil o dve stretnutia. Obidve sú zo služby dcér kresťanskej lásky deťom, ktoré sú opustené a v stálom ohrození chudoby.

Počas jednej návštevy na Haiti, keď som sa zaujímal o pokračovanie projektu Zafen, som zašiel do školy, ktorú otvorili dcéry kresťanskej lásky ako odpoveď na biedu detí Restavek. Ide o naozaj tragickú situáciu: niečo medzi 175 000 až 300 000 detí sú z rodín, ktoré sa o nich nemôžu starať, a tak ich posielajú pracovať na

«pracovnú formačnú zmluvu » ako sluhov do rodín svojich príbuzných, známych alebo iných haitských rodín, nazývané «Restavek» (čo v kreolskom jazyku znamená «zostať s»), ich život nie je vôbec odpočinkom a nepatria k členom rodiny, v ktorej slúžia. Častokrát sú týrané a zneužívané. Tieto deti nemôžu ísť do školy, chýba im jedlo, oblečenie i starostlivosť. V škole, ktorú vedú dcéry kresťanskej lásky, sa deti Restavek učia čítať a písať, môžu sa najesť a zaobchádza sa s nimi s takou pozornosťou, úctou a dôstojnosťou, s akou sa nikdy nestretli. Viac informácií o deťoch Restavek, nájdete na internete: <http://www.restavekfreedom.org>.

V Ghane, podobne ako v mnohých rozvojových krajinách, sa ešte stále vyskytuje zneužívanie detí. V Kumasi, ktoré je druhým najväčším mestom v krajine, žije na uliciach množstvo detí bez domova. Môžu prežiť len vďaka žobraniu a práci počas dňa. Často sú bité a týrané, mnohé z nich sa stávajú obeťami obchodovania. Dcéry kresťanskej lásky v spolupráci s arcibiskupstvom v Kumasi vytvorili „Projekt detí ulice“. Ide o prijímacie stredisko, kde môžu deti stráviť deň a tak sa vyhnúť nástrahám ulice. Majú tu možnosť odpočinúť si (aj keď je to len na zemi), vykúpať alebo osprchovať sa, vyprať si veci, učiť sa čítať a písať, využiť služby v blízkosti centra i ďalšie iné možnosti. Je to jedno pokojné miesto v trpkom živote vykorisťovaných. Viac informácií o tomto diele nájdete na internetovej stránke: <http://www.streetchildrenprojectsi.org>.

Určite uznáte, že tieto dve vinčenské diela by boli drahé a blízke srdcu sv. Vincenta i sv. Lujzy. Predstavujú úžasný príklad úsilia pracovať v teréne a odpovedať Ježišovou radostnou zvesťou na volanie chudobných a zabudnutých. Pôst nie je len časom na rozjímanie nad Ježišovým životom, ale i časom na udržiavanie kontaktu s božími chudobnými a na konanie v ich mene.

ČAS NA KONANIE

„Čo máme robiť?“ Túto otázku položila pani Gondiová Vincentovi v roku 1617, keď boli obidvaja svedkami duchovnej biedy sedliakov na rozsiahlom rodinnom panstve. Vincentova odpoveď znie v dnešnom svete prostredníctvom kňazov, bratov, sestier a laikov, ktorí sú živým srdcom a základom vinčenskej rodiny. Realita nášho dnešného sveta

má oveľa väčší rozsah, než si sv. Vincent a sv. Lujza mohli vôbec predstaviť.

Čas pôstu nám pripomína, že trpiaci Kristus je vo svojom utrpení prítomný v nespočetných podobách. Úlohou nás, Ježišových učeníkov, je konať v ich mene: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich maličkých, mne ste urobili.“ (Mt 25, 40) Odpovedať láskou a službou, to je úloha, ktorú sme dostali ako nositelia vinčentskej charizmy nielen každý jednotlivo, ale aj spoločne. A aj keď sme neustále zaneprázdnení množstvom práce, dovoľte mi navrhnúť vám ešte jeden druh konania.

Pri našom nedávnom Generálnom zhromaždení Misijná Spoločnosť prijala päťročný strategický plán s ročnými cieľmi so zámerom lepšie prežívať naše povolanie a charizmu vinčentskej rodiny. Cieľ, na ktorý sme zamerali pozornosť tento rok, sú „systémové zmeny“. Definujeme ho ako úsilie pracovať nielen na zlepšení životných podmienok chudobných, ale i na zmenách spoločenských štruktúr, ktoré zapríčiňujú chudobu. Určité stratégie sú navrhnuté našim spolubratom v snahe povzbudiť ich pri uskutočňovaní systémových zmien v ich provinciách a dielach. Niektoré stratégie sú špecifické pre lazaristov, no podelím sa s vami s tými, ktoré sa môžu praktizovať vo všetkých vetvách vinčentskej rodiny.

- *uprednostňovať činnosti, ktoré podporujú systémové zmeny v spoločnosti, rozvíjať miestnu samosprávu, formovať skupiny vzájomnej pomoci a miestnych mikrokreditových programov;*
- *poskytnúť právnu oporu pri obrane chudobných a usilovať o väčšiu spravodlivosť;*
- *vytvárať programy, ktoré zabraňujú obchodovaniu s ľuďmi a ktoré zaisťujú celkový rozvoj života, všeobecný prístup k sociálnej pomoci, ochranu prostredia, hodnosť žien a detí, práva migrantov a účasť na živote civilnej spoločnosti.*

Tieto stratégie „systémových zmien“, vybrané z plánu Misijnej spoločnosti vám ponúkajú rôzne podnety na konanie. Systémová zmena je pre vinčentskú rodinu dôležitým cieľom. Myslím si, že všetci môžeme nájsť spôsob, akým ju aplikovať v našich dielach a vytvárať ďalšie rovnakého významu.

Počas tohto pôstu i celého roku máme možnosť rásť vo viere meditovaním Božieho slova a účasťou na Eucharistii, čo nám pomáha prehĺbiť zväzky, ktoré nás spájajú so službou chudobným. Je to úloha, ktorej by sme sa mohli obávať, avšak ako členovia vincentskej rodiny sme inšpirovaní „mystickou milosrdnej lásky“, aby sme si pripomenuli, komu slúžime a prečo:

„Dôstojný otče, prosím nášho Pána, aby sme mohli umrieť sebe samým a tak mohli byť s ním vzkriesení. Nech je on radosťou vášho srdca, cieľom i dušou vašich skutkov a vašou slávou v nebi. Stane sa tak, ak sa odteraz budeme pokorovať ako sa pokoroval on, ak ho budeme nasledovať zriekaním sa vlastného uspokojenia, ak budeme niesť naše malé kríže a ak aj my ochotne obetujeme svoj život, ako on obetoval svoj, pre nášho blížneho, ktorého tak veľmi miluje a chce, aby sme ho i my milovali ako seba samých.“ (Sv. Vincent, Coste III, s. 629, list 1202 kňazovi Misijnej Spoločnosti zo Saintes /sěnt/, 27. marca 1650).

Náš nepokojný svet a bieda detí Restavek i z Kumasi na nás niekedy môžu pôsobiť zdrvivúco. Avšak naša viera v Ježiša Krista a vincentská charizma nám dodávajú novú chuť, silu a dôveru s nádejou čeliť budúcnosti. Na príhovor Panny Márie Zázračnej medaily prosím, aby tento pôst bol časom, kedy sa Božia milosť a dobrota prejavia vo svojej plnosti vo vašich životoch i v životoch tých, ktorým slúžite.

Váš brat vo svätom Vincentovi,

P. Gregory GAY, CM
generálny predstavený

List z 22. marca 2012

Drahé sestry!

Milosť nášho Pána Ježiša Krista nech je vždy s nami!

Pred sviatkom Zvestovania Pána si budeme všetky, podľa možností našich miestnych komunít, konať duchovnú obnovu, aby sme sa pripravili na renováciu sľubov. Pri tejto príležitosti by som vás rada požiadala o modlitby zvlášť za sestry, ktoré čelia náročným situáciám.

Určite si dokážete predstaviť, že zoznam je dlhý... Ide o

- sestry v Líbyi, ktoré museli pred niekoľkými mesiacmi opustiť túto krajinu, no vďaka Bohu, mohli sa do nej opäť vrátiť,
- sestry z Filipín, ktoré slúžia v táborech ľuďom, čo prežili tornádo, ktoré krátko pred Vianocami zastihlo Cagayan de Oro a Iligan City a severný ostrov Mindanao,
- sestry z Nigérie, ktoré museli tiež na niekoľko týždňov opustiť svoje komunity v Kano kvôli útoku voči kresťanom v severnej časti tejto krajiny,
- sestry z provincie Kongo, ktoré sa pokúšajú prísť na pomoc obetiam výbuchu v Brazzaville, pri ktorom zahynulo niekoľko

stoviek ľudí a niekoľko tisíc bolo zranených a zostalo bez prístrešia ...

Tieto sestry potrebujú podporu našich modlitieb, aby mohli statočne pokračovať v službách, ktoré konajú v extrémne ťažkých podmienkach.

Dovoľte mi, aby som viac rozvinula výzvu, ktorá sa momentálne nastoľuje sestrám žijúcim v Sýrii. Táto krajina spolu s Egyptom, Iránom, Libanonom a so Svätou zemou tvorí provinciu Blízkeho východu a má tri miestne komunity, z toho sú dve v Damase:

- dom svätého Jozefa, ktorý bol otvorený v roku 1854. Štyri sýrske sestry tu slúžia v škole, ktorá má viac ako osemsto žiakov, vedú tiež skupiny vincentskej rodiny a podieľajú sa na prijímaní iránskych utečencov v Zabadani,
- nemocnica svätého Ľudovíta, ktorá bola založená v roku 1905. Je tu komunita šiestich sestier (štyri Líbyjčanky, jedna Egyptanka a jedna Francúzka), ktoré slúžia chorým v tomto asi 100 lôžkovom zariadení,
- tretia komunita vznikla prednedávnom v roku 2007 a nachádza sa na severovýchode krajiny, neďaleko rieky Khabour (prítok Eufratu), blízko hraníc Iraku a Turecka. Jedna sýrska sestra, jedna iránska a jedna líbyjská sestra sa venujú pastorácii vo viacerých dedinách a kresťanskej formácii detí i mládeže, ako aj ich rodičov. Vedú tiež materskú školu. Z Tall Arbouche už vzišlo aj jedno povolanie.

Sestry z týchto troch komunit zabezpečujú služby pokojne a takto sa usilujú byť svedkami pokoja, jednoty a solidarity v krajine, ktorá trpí násilím. Komunikácia s nimi je veľmi sťažená a preto sa zverujú do vašich modlitieb.

Svätý Vincent v konferencii z 22. októbra 1650 pre „Sestry poslané na vidiek“ (IX, 531) vysvetľuje čnosti, ktoré majú mať dcéry kresťanskej lásky... začína pokorou, potom kresťanskou láskou a na tretie miesto kladie vzájomnú znášanlivosť.

Na konci tejto konferencie, ktorá sa podľa zápisu sestry Juliány Loret zdá byť adresovaná viacerým skupinám sestier, svätý Vincent odporúča vernosť Bohu v ich službe. Zdôrazňoval im starostlivosť o zomierajúcich, starosť o žiakov a sestrám tiež pripomínal, aký je pôvod ich povolania: „Ak sa vás biskup opýta: „Skladáte sľuby?“ povedzte mu: „Ó, nie, pane, my sa obetujeme Bohu, aby sme žili v chudobe, čistote a poslušnosti“. Potom svätý Vincent zopakoval: „Úplne sa oddajte Bohu, aby ste dobre urobili to, čo idete robiť. Proste si o Ducha jeho Syna, aby ste mohli konať svoje skutky tak, ako ich on konal“.

Vzdávajme vďaky Pánovi za vernosť sestier, ktoré sa v krízových situáciách pripravujú na renováciu a modlime sa, aby všednosť každodenného života neotúpila kvalitu nášho darovania sa Bohu. Prajem vám pekný sviatok Zvestovania Pána, prežitý v radosti z nášho obnoveného Áno a vo vďačnosti za dar nášho povolania dcér kresťanskej lásky.

V oddanej sesterskej láske Vás uisťujem o svojich modlitbách.

Sestra Evelyne Franc
dcéra kresťanskej lásky

Prednáška pri príprave na Renováciu 2012

„Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda“

Všetci nemajú nejaké heslo pre svoj život. Biskup však má svoj vlastný biskupský znak sprevádzaný bežne heslom, rôzne armádne zbory majú často slogany, ktoré ich označujú, určité inštitúcie a organizácie používajú reklamné heslá pre vystihnutie účelu ich existencie. Ženské alebo mužské kongregácie tvoria zvyčajne súčasť týchto skupín, ktoré majú nejaký citát vystihujúci ich ducha. Tak je tomu aj s vašou Spoločnosťou: svätý Vincent a svätá Lujza vybrali za heslo a pečať pre dcéry kresťanskej lásky: **«Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda»**.

Vaša pečať a heslo mi pripomínajú dôležité biblické symboly. Jeden veľmi pekný úryvok z Piesne piesní opisuje spôsob, ktorým slová «pečať» a «láska» sú prepojené: pečať je umiestnená na srdci a ramene, v myšlienkach a činoch osoby.

«Na srdce si ma pritlač jak prsteň, sťa pečať na svoje rameno! Lebo láska je mocná ako smrť a vášeň lásky tvrdá ako podsvetie. Jej páľa - to ohňa plápoly, jej plamene, to Jahveho je žiar. Ani veľké vody lásku neuhasia, ani rieky ju neodplavia. A keby človek za lásku chcel dať všetky bohatstvá svojho domu, len by sa opovrhlo ním.» (Pies 8,6-7)

Z tohto dynamického opisu lásky vyžaruje sila a vášeň. Zahľadme sa na to, čo znamená «byť poznačený pečaťou Kristovej lásky» slovami a skutkami, tej lásky, ktorá je mocnejšia než smrť. My, ktorí sme poznačení pečaťou tejto lásky, pýtajme sa na spôsob, akým sľuby zachytávajú nerozlučiteľnú povahu tejto lásky.

Kedysi sa pečať dávala na dokument alebo predmet pre označenie rôznych vecí. Oboznamovala, komu dokument patrí, zaručovala bezpečnosť obsahu a označovala autoritu dokumentu. A tak napr. svätý Pavol opisuje veriaceho kresťana ako toho, ktorý je «*označený pečaťou Ducha Svätého*» (Ef 1,13). V Piesni piesní je osoba poznačená pečaťou lásky. Tak isto pečať Spoločnosti nám pripomína naše zjednotenie – spolupatričnosť s Bohom a naše poslanie pri chudobných.

Počas tejto prípravy na Renováciu uvažujme o slovách vášho hesla: «*Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda*» a o každom prvku nachádzajúcom sa na pečati Spoločnosti.

1. «LÁSKA UKRIŽOVANÉHO JEŽIŠA...»

Prvú časť hesla: «*láska ukrižovaného Ježiša*» možno čítať rôznymi spôsobmi, ktoré sa dopĺňajú a pripomínajú dôležitú interpretáciu: láska, ktorou nás Ježiš Kristus miluje a láska, ktorou ho milujeme.

LÁSKA, KTOROU NÁS MILUJE JEŽIŠ KRISTUS

Prvá interpretácia výrazu: «*láska ukrižovaného Ježiša*» je láska, ktorou nás miluje Kristus. Biblia obsahuje množstvo nevyvrátiteľných opisov tejto pravdy, ako napríklad u Jeremiáša: «*Láskou odvekou som ťa miloval*» (Jer 31,3). Ježiš je zosobnením tejto lásky: «*Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna*» (Jn 3,16). Ježiš žil túto lásku každý deň: «*Niet väčšej lásky, ako*

obetovať svoj život pre svojich priateľov». Na kríži svoju lásky vyjadril úplne, bol to finálny prejav života bohatého na skutky lásky.

Kristus je naším vzorom. Svojimi zázrakmi vidíme, ako živí hladných (pri rozmnožení chleba), potešuje plačúcich, uzdravuje chorých, navracia zrak, sluch... a miluje tých, ktorí sú vylúčení zo spoločenstva a navracia ich do neho. Kristus miluje každú osobu ochotnú prijať ho, necháva mu pritom úplnú slobodu odpovedať mu (porov. bohatý mladík).

Táto Kristova láska pobáda k skutku. Svätý Vincent použil veľmi dojímavé slová pre vyjadrenie tejto Kristovej lásky k nám a jej účinkov: *«Pozrime sa na Božieho Syna! Ach, aké je jeho srdce plné lásky! Aký plameň lásky horí v ňom. [...] To dokázal len Pán Ježiš. On tak miloval stvorenia, že opustil trón nebeského Otca a stal sa človekom. Prijal telo podliehajúce slabostiam. Prečo? Preto, aby nás svojím príkladom a slovom naučil láske k blížnemu. Láska ho ukrižovala. Láskou nás vykúpil. (...) keby sme mali aspoň trochu tejto lásky, či by sme dokázali sedieť nečinne so založenými rukami? Nechali by sme zahnúť tých, ktorým by sme mohli pomôcť? Nie! Láska nedokáže zaháľať. Ona nás núti pracovať na spásu blížnych.»* (Coste XII, 207. konferencia «o láske» z 30. mája 1659, s. 264-265.)

Tento úryvok pripomína vaše heslo a pečať. Láska Ježiša Krista plne zjavená na kríži osvetľuje našu lásku, ktorá nás má viesť k starostlivosti o blížnych: *«Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás»* (Jn 13,34). Keď sa nechávame milovať Ježišom, sme podnecovaní milovať a slúžiť druhým: *«Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda»*.

LÁSKA, KTOROU MILUJEME JEŽIŠA

Druhou interpretáciou je láska, ktorou milujeme Ježiša Krista. Existuje množstvo spôsobov, ako prejať lásku ku Kristovi; Panna Mária pod krížom je najdojímavejším príkladom, ktorý ju najlepšie

vystihuje. Ale Petrove slová po Ježišom zmŕtvychvstaní sú tiež výrečné: *«Keď sa najedli, Ježiš sa opýtal Šimona Petra: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma väčšmi ako títo?“ Odpovedal mu: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje baránky.“ Opýtal sa ho aj druhý raz: „Šimon, syn Jánov, miluješ ma?“ On mu odpovedal: „Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce!“ Pýtal sa ho tretí raz: „Šimon, syn Jánov, máš ma rád.“ Petra zarmútilo, že sa ho tretí raz spýtal: „Máš ma rád?“ a povedal mu: „Pane, ty vieš všetko ty dobre vieš, že ťa mám rád.“ Ježiš mu povedal: „Pas moje ovce!“ Veru, veru, hovorím ti: Keď si bol mladší, sám si sa opásal a chodil si, kade si chcel. Ale keď zostarneš, vystrieš ruky, iný ťa opáše a povedie, kam nechceš.“ To povedal, aby naznačil, akou smrťou oslávi Boha. Ako to povedal, vyzval ho: „Pod’ za mnou!“» (Jn 21,15-19).*

Peter má skúmať kvalitu svojej lásky k Ježišovi nie jedenkrát, ale trikrát. Každá položená otázka má odlišný význam. Tak isto je to s jeho odpoveďou. Predstavme si, že nám položia tú istú otázku trikrát za sebou, naše odpovede budú odlišné; najskôr bude spontánna a posledná bude dobre premyslená.

Keď sa Petra opýtal po prvýkrát, odpovedal spontánne: *«Áno, milujem ťa»*. Druhýkrát sa Peter zastavuje a chápe náležitosť takej otázky, lebo sa sputuje, ako miluje Ježiša. Po úvahe odpovedá s určitou istotou: *«Áno, Pane, ty vieš, že ťa mám rád»*. Napokon na tretiu Ježišovu otázku sa Peter zarmútil, uvedomil si, že jeho láska nie je taká, akú si zaslúži Ježiš. Jeho odpoveď je poznačená pokorou, uznaním svojej slabosti, ale aj túžbou milovať viac Ježiša so všetkým, čo toto znamená.

Po každej Petrovej odpovedi o jeho láske mu Ježiš hovorí: *«Pas moje ovce (alebo baránky)»*. Keď niekto prejaví svoju lásku Pánovi, je vedený prijať zodpovednosť starať sa o jeho ľud (jeho «ovce»). Čím hlbšie je toto prehlásenie, tým naliehavejšou sa stáva povinnosť starať sa o druhých. Pripomeňme si príkaz svätého

Vincenta: *«Milujme Boha, bratia, milujme Boha, ale nech je to námahou našich ramien a v pote našich tvári».*

Dovoľme Pánovi, aby sa dnes i nás trikrát spýtal: «Miluješ ma?» Ako odpovieme? Na akom stupni lásky sa nachádzame? Pobáda nás láska ukrižovaného Ježiša?

2. «...UKRIŽOVANÉHO...»

Existuje viacero spôsobov úvahy o láske «ukrižovaného Ježiša», spomeniem dva:

- ukrižovaný Ježiš Kristus: veľkosť lásky, ktorá sa dáva na kríži
- Kristus je ukrižovaný aj dnes rôznymi spôsobmi vo všetkých ľuďoch, ktorí trpia.

UKRIŽOVANÝ JEŽIŠ

V ukrižovaní nie je nič teoretické. Slovo «ukrižovaný» nám zabraňuje upadnúť do teoretickej meditácie o láske, ale nás vedie aj k prijatiu fyzického stavu vecí: telo, krv a utrpenie. V Ježišovej dobe bolo ukrižovanie hroznou a hanlivou smrťou. Nebol to len prostriedok popravy niekoho, bolo to tiež určené k poučeniu. Ľudia boli križovaní na verejných miestach a ich zločiny boli oznámené na kríži, aby každý, kto tade prechádzal, mohol to vidieť a rozhodnúť sa nikdy nespáchať podobný zločin.

Ježiš bol pripravený prijať túto smrť: *«Nik mi ho neberie, ja ho dávam sám od seba»* (Jn 10,18). Svätý Pavol pridáva: *«Kristus nezomrel len za nás, ale «zomrel na kríži»* (Flp 2,8). A čo sa nás týka, ako je to s nami? Ženie nás táto láska, ktorá ide až do krajnosti, konať v našej komunite a našej službe?

Svätá Lujza často meditovala o zmysle kríža: *«Urobme teda prvý krok v jeho nasledovaní. (...) Aby som to dokázala, idem až k tvojmu krížu. Volím si ho za svoj kláštor. Tam sa zriekam každej*

pozemskej náklonnosti. Pozývaš ma k tomu ty sám. Povzbudzuješ moje srdce, aby naklonilo svoje ucho, zabudlo na svoj ľud a na dom svojho telesného otca, aby ma zaujala len vznešenosť tvojej lásky. Na úpätí tvojho svätého a posvätného kríža sa ti klaniam a obetujem všetko, čo by mohlo prekážať čistej láske, ktorú odo mňa žiadaš. Mojou jedinou radosťou bude podriadenosť tvojej svätej záľube a zákonom, ktorými sa má riadiť čistá láska k tebe.» (Duchovné spisy, A. 27 «O čistej láske k Bohu» s. 816)

Táto láska ku Kristovi na kríži ju viedla a podnecovala v jej službe a modlitbe.

UKRIŽOVANÝ JEŽIŠ MEDZI NAMI

Smrť ukrižovaním podstupovali otroci a všetci tí, ktorí neboli vplyvní, ale nikdy nebola určená pre vplyvných. Preto Pavol ako rímsky občan bol ušetrený od ukrižovania.

Pozrime sa, ako nás naša láska ku Kristovi vedie k tým, ktorí sú najnúdznejší a bezmocní v tejto okolitej spoločnosti, tí, ktorí žijú na jej okraji alebo nie sú rešpektovaní v ich ľudskej dôstojnosti a musia trpieť všetkými možnými zneužívaniami. Utrpenie týchto mužov, žien a detí, obetí biedy, nespravodlivosti, obchodovania s ľuďmi a pod. bez akejkoľvek obrany, nám môže pripomínať utrpenie ukrižovaného Pána. Poznáme tých, ktorí rôznymi spôsobmi trpia bolesti ukrižovania uprostred ľudskej spoločnosti. Aj keď ich nezabíjajú, aj keď zomierajú, nikto za nimi neplače.

Už od začiatku dcéry kresťanskej lásky venovali v prvom rade pozornosť službe najzraniteľnejším osobám. Zakladatelia naliehali na sestry, aby sa nestarali o ľudí, ktorí mali prostriedky, ale o najopustenejších, najosamelejších, o tých, ktorých my sme mohli považovať za «ukrižovaných»: *«Boh ich čaká v trpiacich»* (K. 7b). Áno, *«Láska ukrižovaného Ježiša nás podnecuje»*.

3. «...NÁS PODNECUJE»

Sloveso «podnecovať» /pozn. prekl.: sloveso „hnať“ z 2 Kor 5,14: „*Lebo nás **ženie** Kristova láska*“ lepšie vystihuje autorovu myšlienku/ vyjadruje viac ako pohyb, je to naliehavosť a sila, potreba konať bez ohľadu na cenu a dôsledky. Spájame sa tak so slovami proroka Jeremiáša, ktorý považuje za ťažké plniť stále Božiu vôľu; cíti sa však odzbrojený pred silou tejto vôle: *«I myslel som: „Nespomeniem si naň a nebudem viac hovoriť v jeho mene, ale v srdci mi bol sťa horiaci oheň, zovretý v mojich kostiach; namáhal som sa, aby som to vydržal, no nevládal som»* (Jer 20,9).

Kvôli ohlasovaniu Božieho slova musel trpieť, ale keď sa rozhodol zastaviť sa, cítil ako by mal v srdci horiaci oheň, ktorý ho nútil ohlasovať toto Slovo a žiť svoje prorocké povolanie! Bol hnaný, pobádaný, nútený šíriť poznanie o Pánovi, nemohol urobiť ináč.

Túto tému prevzal svätý Vincent, keď písal o sile konkrétnej Kristovej láske: *«Keď láska prebýva v niektorej duši, úplne zaberá všetky jej schopnosti. Už nemá odpočinku, je to oheň, ktorý neustále horí. Osobu, ktorá sa ním nechala zapáliť, neustále udržiava v napätí, v činnosti.»* (Coste XI, 129. konferencia, «Opakovanie z rozjímania» zo 4. augusta 1655, s. 215-216)

Svätý Vincent chcel, aby jeho duchovné dcéry a duchovní synovia žili svoju charizmu horlivo. V pečati dcér kresťanskej lásky sú plamene okolo kríža, ktoré symbolizujú ich horlivosť v službe chudobným.

A my, sme pripravené milovať naše spolusestry a chudobných až po úplné sebaobetovanie? Dokument medzi Zhromaždeniami spomína: *«vrúčne želania i naliehavé výzvy...»* (DMZ, s. 5). K čomu nás Duch Svätý volá v tejto chvíli? Ako nás láska ukrižovaného Ježiša podnecuje?

Keď sa Ježiša pýtali, ktoré je najväčšie z prikázaní, jeho odpoveď bola jasná: *«Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého*

svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily!» (Mk 12,30). Všimnime si, že povzbudenie milovať Pána nie je len v oblasti skutkov, ale zaväzuje aj srdce, rozum, dušu a myseľ osoby.

Rozumom - myslou konštatujeme nespravodlivosť, biedu a utrpenie chudobných v našom svete. Naš rozum nás vedie k úvahe o spôsobe, ako sa angažovať za spravodlivosť a dáva nám pocítiť naliehavosť úsilia o spravodlivosť.

Naším srdcom zakúšame súcitiť so všetkými, ktorí trpia. Sväté písmo na mnohých miestach opisuje Ježišov súcitiť (Mk 6,34; Mt 9,36; 14,14; 15,32; 20,34; Lk 7,13). Srdce nám dáva pocítiť bolesť druhého a hľadať prostriedky pre jej úľavu.

Našou dušou, najhlbšou časťou nás samých, kde je prítomný Boh, túžime odpovedať tým, ktorí sú v núdzi. Naliehavosť prýšťa zvnútra. Keď sa dotýkame tejto časti nášho vnútra, podobnej Bohu, sme pobádaní, hnaní, nútení odpovedať.

Našou silou môžeme slúžiť chudobným s celým naším bytím. Svätý Jakub veľmi nalieha na nutnosti osobného zaangažovania. *«Bratia moji [sestry moje], čo osoží, keď niekto hovorí, že má vieru, ale nemá skutky? Môže ho taká viera spasit'? Ak je brat alebo sestra bez šiat a chýba im každodenná obživa a niekto z vás by im povedal: „Chodzte v pokoji! Zohrejte sa a najedzte sa!“, ale nedali by ste im, čo potrebujú pre telo, čo to osoží?! Tak aj viera: ak nemá skutky, je sama v sebe mŕtva» (Jak 2,14-17).*

Môže sa stať, že ľuďom sa môže zdať čudné zanechať modlitbu pre službu chudobným, ale je to podstata našej spirituality, podľa príkladu dobrého Samaritána. V opise Posledného súdu (Mt 25) nemôžeme si predstaviť, žeby tí, ktorí sa nestarali o chudobných, ospravedlňovali svoju nečinnosť horlivosťou v modlitbe. Nie! Láska k Pánovi nás musí hnať k činnosti v jeho mene a pre ne.

Keď milujeme Boha z celej našej mysle, z celého nášho srdca, z celej našej duše a z celej našej sily, sme pripravení celkom sa

obetovať tak, ako sme sľúbili sľubmi. Naša láska ku Kristovi sa musí vyjadriť týmto spôsobom a stelesniť sa službou našim bratom a sestram v núdzi.

Heslo «*Láska ukrižovaného Krista **nás** pobáda*» zdôrazňuje nielen naše osobné zaangažovanie, ale i komunitné. Láska ku Kristovi nás ženie spoločne slúžiť Božiemu ľudu. Ak sme v komunite, tak to preto, aby sme sa navzájom podporovali v spoločnom raste a napredovaní ku Kristovi. Konštitúcie pripomínajú, že «*Evanjeliové svedectvo miestnej komunity je ešte čitateľnejším znamením prítomnosti Ježiša Krista, ktorého milujú a ktorému slúžia v chudobných*» (K. 59). Svedectvo našich sestier nám dodáva silu a odhodlanie. Spoločne vydávame účinné svedectvo a možnosť zmeny.

Z Á V E R

«*Láska ukrižovaného Krista nás pobáda*». Cítite silu a zameranie týchto slov vo chvíli, kedy sa chcete úplne a v komunite obetovať v službe Kristovi vo vašich bratoch a sestrách chudobných?

Čo vás v «*láske ukrižovaného Krista*» «*pobáda*» obnoviť vaše sľuby?

- vaša láska ku Kristovi, aby ste sa s ním stotožnili,
- vaša láska ku Kristovi, aby ste mu slúžili v druhých napriek vašim slabostiam,
- vaša láska ku Kristovi, aby ste uľavovali utrpeniam ukrižovaných v našej dobe,
- vaša láska ku Kristovi, aby ste sa prijímali také, aké ste, s našimi slabosťami a limitmi,
- vaša láska ku Kristovi, ktorý chce, aby ste boli verná,
- vaša láska ku Kristovi, ktorý vás volá k láske a službe.

«*Na srdce si ma pritlač jak prsteň, sťa pečať na svoje rameno! Lebo láska je mocná ako smrť a vášňa lásky tvrdá ako podsvetie. Jej páľa - to ohňa plápoly, jej plamene, to Jahveho je žiar*» (Pies 8,6).

Otec Patrick Griffin
generálny direktor

Materský dom, 26. marca 2012

„Štyria priatelia“

pre prežívanie vašej Renovácie

Drahé sestry!

Pre vás je dnešný deň dôverný a zároveň unikátny: deň ročnej Renovácie vašich sľubov. Hoci spôsob a sľubné formuly sú vám dobre známe, každý rok čelíte novým výzvam. Táto jedinečná udalosť, ktorú zariadili svätý Vincent so svätou Lujzou ako podstatnú pre povahu Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, je pripomienkou byť bdelymi vo vašom povolání. Obozretnosť, bdelosť, ku ktorej vás Pán volá, nespočíva v strachu, bázni alebo v obrane života, čo sú bežné vlastnosti pripisované slovu «obozretnosť». Ide skôr o «stav bedlivosti». Je to pozvanie žiť slobodne a radikálne naše bytie nasledovníka Krista. Svätý Vincent to jednoducho a jasne vyjadruje vo vašich Spoločných pravidlách:

«Hlavný cieľ, pre ktorý Boh povolal a zhromaždil dcéry kresťanskej lásky je, aby ctili nášho Pána Ježiša Krista ako prameň a vzor každej lásky, slúžiac mu telesne a duchovne v osobe chudobných...» (Konštitúcie, s. 28, Spoločné pravidlá, I, 1)

Naši Zakladatelia boli povolání, inšpirovaní a podnecovaní osobou a prítomnosťou Ježiša Krista a my ho naďalej hľadáme. Táto výzva živená modlitbou, meditáciou Božieho slova a Eucharistiou utvára náš život. Oslobodzuje nás od života zameraného na seba

samých a nám umožňuje obetovať sa Bohu v komunite pre službu chudobným.

Dovoľte mi, aby som začal podobenstvom, ktoré nám hovorí o hlbokom tajomstve Božieho pôsobenia vo vašom živote dcér kresťanskej lásky. Je to podobenstvom o ochrnutom, ktorého spustili cez strechu pred Ježiša (Mk 2,2-12) a Lukáš (Lk 5,17-26). Premenujem ho na „Podobenstvo o štyroch priateľoch:

«Tu prišli k nemu s ochrnutým človekom; niesli ho štyria. A keď ho pre zástup nemohli priniesť až k nemu, odkryli strechu tam kde bol, a otvorom spustili lôžko, na ktorom ležal ochrnutý. Keď Ježiš videl ich vieru, povedal ochrnutému: „Synu, odpúšťajú sa ti hriechy.“ Sedeli tam aj niektorí zákonníci a v srdci uvažovali: „Čo to tento hovorí? Rúha sa! Kto môže okrem Boha odpúšťať hriechy?“ Ježiš hneď svojím duchom spoznal, že tak rozmýšľajú, a povedal im: „Prečo si to myslíte vo svojich srdciach? Čo je ľahšie - povedať ochrnutému: „Odpúšťajú sa ti hriechy,“ alebo povedať: „Vstaň, vezmi si lôžko a choď!“? Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má na zemi moc odpúšťať hriechy“ - povedal ochrnutému: „Hovorím ti: Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov.“ A on vstal, hneď si vzal lôžko a pred očami všetkých odišiel. Všetci sa divili, velebili Boha a hovorili: „Také niečo sme ešte nikdy nevideli.“» (Mk 2,3-12)

Uvažujme o tomto podobenstve, ktoré obsahuje viacero tém: o chorobe a odmietnutí, o viere a rozhodnutí, o priateľstve a uzdravení. V tomto evanjeliu Ježiš nemôže navštíviť ani svoju vlastnú rodinu, natoľko je úplne zaujatý zástupom, ktorý ho vyhľadáva. Ochrnutý je najnúdznejší zo všetkých, ktorí vyhľadáujú Ježiša: nemôže sa hýbať a všetci ním pohrdajú pre jeho chorobu. V antickom svete choroba bola považovaná za Boží trest za hriechy spáchané niekým a hendikep zase za Boží trest za hriechy spáchané rodinou alebo predkami.

Hendikepovaná a marginalizovaná osoba, akým bol tento človek, chcel byť uzdravený Ježišom, ale on mu hovorí: «Odpúšťajú sa ti hriechy». Predtým, ako mu ulaví od hroznej ťarchy choroby a hendikepu, Ježiš najskôr hovorí pred všetkými prítomnými o jeho dôstojnosti Božieho dieťaťa. Ale tak ako v iných podobenstvách, aj tu nás príbeh pozýva k prehĺbeniu našej viery a k obráteniu nášho srdca. Priťahujem vašu pozornosť na dva podstatné aspekty tohto úryvku.

Najskôr ide o ochrnutého. Keď bol vyzdvihnutý na strechu a náhle spustený dole uprostred všetkých tých, ktorí chceli stráviť čas s Ježišom, stáva sa centrom pozornosti napriek ich nespokojnosti. Hoci jeho telo bolo ochrnuté, jeho srdce a vôľa neboli, chcel sa stretnúť s Ježišom.

V tomto úryvku o uzdravení ho štyria muži vyzdvihli na strechu a z nej spustili pred Ježiša: bola to ťažká práca, ktorá si vyžadovala predstavivosť a skutočnú námahu. Títo štyria muži boli pravdepodobne dobrí priatelia; jedine skutoční priatelia vedia vziať na seba riziko za druhých.

Tento úryvok si môžeme porovnať s obnovením sľubov.

Každá z vás má určitú skúsenosť s ochrnutím vo svojom živote. Slovo „ochrnutie“ má dve definície: *strata voľného pohybu následkom porušenia nervovej alebo svalovej funkcie*. Druhá definícia: *neschopnosť konať alebo robiť pokroky*. Zaiste poznáme fyzické ochrnutie, ktoré môže nastať, keď musíme čeliť realite veku a choroby. Ale ďalšia definícia je tiež pravdivá. Často sa cítime «ochrnutí» alebo bezmocní v našich komunitách alebo v službe (apoštolát či inde), niekedy naše úsilie neprináša žiadny výsledok. Aj chudobní žijú ochrnutia a dcéry kresťanskej lásky, ktoré ich sprevádzajú, zakúšajú tie isté nedostatky a tie isté sklamania.

Vaše sľuby (čistota, chudoba, poslušnosť a služba chudobným) môžeme prirovnať k štyrom priateľom z podobenstva: sú tu, aby vám pomáhali, dvíhajú nosidlá ochrnutia vašich ľudských neúspechov alebo rôznych záväzkov, v ktorých máte napredovať, odkrývajú strechu limitov, ktoré si kladiete sebe, posúvajú steny, ktoré ste si mohli vystavať, aby ste sa izolovali, privádzajú vás k Ježišovi (žiadnej sile sa to nedarí), vedú vás k vášmu cieľu: obetovať sa Bohu, aby ste Mu slúžili v chudobných.

Sľuby vám umožňujú žiť vaše povolanie nasledovaním Ježiša takého, aký sa zjavuje v chudobných, na spôsob svätého Vincenta a svätej Lujzy. Konštitúcie hovoria o jednoduchosti a kráse spôsobu, ktorým vás títo «štyria priatelia» vedú počas celého života v Spoločnosti.

Sľub čistoty je «dar, ktorý oslobodzuje srdce a rozširuje ho do rozmerov srdca Ježiša Krista, aby sa darovali bezvýhradne a v úplnej disponibilite v službe chudobným... odpoveď lásky na Božiu lásku» (K. 29a, b). Tento «priateľ» vás vedie k prekonaniu utrpení samoty, aby ste sa spojili s Ježišom v duchovnej a apoštolskej plodnosti.

Sľub chudoby «nachádza plnosť v chudobe srdca. ... pobáda dcéry kresťanskej lásky, aby dali do služby bratom a sestram seba, svoje talenty, čas, prácu, ako aj hmotné prostriedky, ktoré považujú za vlastníctvo núdznych» (K. 30a). Tento «priateľ» nám pomáha v každodennom obrátení k evanjeliovej chudobe pre lepšie chápanie a zdieľanie života ľudí, ktorých nám Pán pošle do cesty.

Sľub poslušnosti napomáha vo viere opakovať postoj poslušného Krista. Sestry prežívajú tento sľub: «v spoluzodpovednosti a subsidiarite», «aby hľadali a pokorne i lojálne prijímali Božiu vôľu, ktorá sa v Spoločnosti prejavuje... volaním chudobných, výzvami Cirkvi, znameniami čias, Konštitúciami a Štatútmi» (K. 31b). Tento «priateľ» nám pomáha hľadať a objasňovať Božiu vôľu s nami uprostred veľkého plánu Božej lásky s ľuďmi.

Posledný «priateľ» (sľub služby Kristovi v chudobných) pomáha spojiť výzvu k čistej, chudobnej a poslušnej existencii uprostred aktívneho života služby živenej modlitbou, Eucharistiou a darom komunity: «Sestry sa usilujú zjavovať Pána chudobným ohlasovaním evanjelia otvorene tam, kde je to možné, vždy však svojím životom» (K. 24b).

Myslím si, že sme uvažovali o spôsobe, ktorým sme v priebehu minulého roku dovolili Bohu, aby nás «povolal z tmy do svojho obdivuhodného svetla» (1 Pt 2,9). Svetlo a tma sú veľké témy vo Svätom písme ako i v živote. Ale v zasvätenom živote sľubmi musíme vedieť rozpoznať, že Boh je vždy po našom boku, vo chvíľach svetla i v temne. Keď nastane ochromenie, Pán i nám zopakuje: «Vstaň, vezmi si svoje lôžko a chod'» (Mk 2,11). Dnes spoznávame našich štyroch «priateľov». Nechajme ich, nech vás hlbšie zavedú do tajomstva Božej lásky a prítomnosti Ježiša vo vašom živote.

Tento sviatok Zvestovania Pána nám pripomína pokorné a jednoduché **áno** Bohu Panny Márie. Ona prvá sprístupnila cestu viery, ktorú dnes zdieľame. Svätý Vincent a svätá Lujza našli v Márii tú, ktorej «Fiat» ich inšpiroval. Poďme k Márii, našej Matke, ktorej život, modlitba a osobitná pozornosť k dcéram kresťanskej lásky tvorí nedeliteľnú súčasť našej spirituality a našich dejín. Každý deň sa modlime prosbu Nepoškvrnenej Panny Márie, ktorú zverila cez svoju medailu.

Na záver mi dovoľte citovať obľúbené slová blahoslaveného pápeža Jána Pavla II., ktoré vyslovila svätá Katarína Sienská: *«Ak ste tým, čím máte byť, potom zapálite celý svet!»* Je to nádherná myšlienka na meditáciu v tento deň Renovácie.

Otec Grégory GAY
Generálny predstavený

§

Provincia Strednej Ameriky (Panama)

Súčasné výzvy

Láska ukrižovaného Krista nás pobáda slúžiť sirotám

PREZENTÁCIA

Niektoré z dcér kresťanskej lásky, ktoré boli vyhnané z Mexika, prišli do Panamy v roku 1875. Prišli pôsobiť do nemocnice pre cudzincov. Niektoré sestry išli pracovať do nemocnice sv. Tomáša, ďalšie do služby sirotám vo viacerých útulkoch.

V roku 1889 zriadil pán Manuel Jaén sirotinec "San José de Malambo" na pomoc "*sirotám, opusteným a týraným deťom v tejto drahej krajine*". Ústav bol otvorený pre verejnosť v roku 1890 a vedenie bolo zverené dcéram kresťanskej lásky.

Súčasný život v Paname je podobný kontextu, v ktorom žili svätý Vincent de Paul a svätá Lujza de Marillac v roku 1660. Sirotinec "San José de Malambo" sa nachádza v okrese Caceres, v Arraijan. Aj dnes ho ešte vedú dcéry kresťanskej lásky. Deti a dospievajúci chlapi a dievčatá pochádzajú z rôznych krajov republiky, sú poznačení biedou, hladom, sexuálnym zneužitím, nemôžu chodiť do školy a stále viac detí je nakazených vírusom choroby Aids. Toto je bolestná realita uprostred 21. storočia, hoci existuje toho vedecko-technických výtvarníkov a vysoká technológia.

NAŠA MISIA

Naša komunita je zložená zo siedmich sestier, slúži 170-tim sirotám nachádzajúcich sa v neistej situácii. V školskom stredisku sú všetky stupne od materskej školy po strednú školu s maturitou. Prijímajú tu chlapcov a dospievajúcich v podobných podmienkach ako v sirotinci.

Voči novým formám chudoby sme sa rozhodli v našej službe v sirotinci "San José de Malambo" byť dynamickou prítomnosťou Kristovej lásky, hájiť práva detí, ich dôstojnosť a pomáhať im zúčastňovať sa na ich vlastnom rozvoji.

"V tých, ktorí trpia, ktorým sa siaha na ľudskú dôstojnosť, zdravie a práva, dcéry kresťanskej lásky vidia Božie deti, bratov a sestry, a sú s nimi solidárne" (K. 16c).

Vypracovali sme programy, v ktorých sme prijali úlohy v zápase proti všetkému, čo zabraňuje rozvoju a dôstojnosť detí:

- zlé zaobchádzanie, ktorému sa im dostalo,
- nedostatok rozvoja po stránke pohybovej, zmyslovej a intelektuálnej,
- choroby, zvlášť Aids,
- sexuálne zneužitia.

Raz k nám do ústavu priniesli bábätko, Jána. Jeho rodičia ho hodili do záchodu, aby sa ho zbavili. Susedia počuli krik dieťaťa, vyšli, vytiahli ho a odniesli do nemocnice. Zostalo tam dva mesiace, potom rok v sirotinci. Starali sa oň a zahŕňali veľkou láskou, aby prežilo, ale kvôli viacerým popáleninám zapríčineným čistiacimi prostriedkami, ktoré vtedy boli vo WC, chlapček zomrel.

V tejto tragédii protiviacej sa ľudskej dôstojnosti, sme spoznali tvár trpiaceho Krista.

Jedného dňa, "Janka a Mária, dve batolatá, päť- a sedemmesačné, nám boli prinesené do sirotinca; boli nakazené chorobou Aids. Keď nám ich priniesli, mali vysoký stupeň podvýživy a veľmi zlé podmienky pre prežitie. Vďaka ošetrovaniu, starostlivosti a láske jednej dcéry kresťanskej lásky, teraz ako dva a polročné, spievajú, skáču, behajú, chodia do materskej škôlky a sú šťastné".

NAŠE PRESVEDČENIA

- Vernosť vinčentskej charizme posilňuje život dcéry kresťanskej lásky. Táto charizma nám zaručuje, že chudobným sa bude vždy slúžiť.
- Dôvera v Božiu prozreteľnosť podporuje diela pre chudobných.
- Vierou veríme, že Boh nás čaká v tých, ktorí trpia.
- Neustále spojenie s Bohom nás podnecuje byť svedkami jeho lásky vo svete.

Z Á V E R

Uprostred 21. storočia, cez stále nové posolstvo prispôbené súčasnému kontextu sa usilujeme s veľkou láskou slúžiť opusteným deťom podľa príkladu Zakladateľov. Svätá Lujza de Marillac, vychovávateľka sirôt 17. storočia, sa k nám neustále prihovára a povzbudzuje nás, aby sme čo najlepšie vychovávali tieto chudobné deti.

Naša služba chudobným živí našu kontempláciu Boha deň čo deň, keď nezabúdame na povzbudzujúce Ježišove slová: "*Kto prijme jedno takéto dieťa v mojom mene, mňa prijíma*" (Mt 18,5). Svedectvom života chudobných nás vedú k Bohu a evanjelizujú. Nech Mária, jediná Matka Spoločnosti, nás naďalej sprevádza a pomáha nám stávať sa skutočnými služobnicami, pokornými a jednoduchými.

Komunita útulku "SAN JOSÉ DE MALAMBO"
(Panama, Provincia Strednej Ameriky)

Austrálska provincia

Nová komunita pre novú službu chudobným

Po čase úvahy celej provincie, konzultácii sestier a jednej príležitosti spolupracovať s vincentskou rodinou, presnejšie so Spolkom svätého Vincenta de Paul, provinciálna rada prijala rozhodnutie založiť novú komunitu v Green Valley, v štáte Nový južný Wales, juhozápadne od Sydney.

Tri sestry boli poslané založiť túto novú komunitu:

Sestra Olive, ktorá sa nedávno vrátila z misie na ostrovoch Fidži po tom, ako tam ukončila formačný program v oblasti klinickej a pastoračnej. V tejto novej misii sa zapojila do podomovej služby spolu s dobrovoľníkmi zo Spolku svätého Vincenta de Paul, ktorý má cieľ ponúknuť pastoračné stretnutia ľuďom žijúcim na okraji spoločnosti.

Sestra Maggie, ktorá po kurze o vincentskom začlenení v Chicagu pracuje na vypracovaní študijných a formačných prameňov pre členov vincentskej rodiny. Tento rok, jednou z hlavných služieb, ktorými je nová forma služby pre provinciu, bude spočívať v konaní duchovných cvičení pre dcéry kresťanskej lásky a lazaristov. Sestra Maggie tiež pracuje na polovičný úväzok ako pastoračná asistentka vo väznici pre 200 žien na západe od Sydney.

Sestra Carole ako terapeutka využíva umenie pre vzbudenie prejavu osôb žijúcich v ťažkostiach v Centre „Caroline Chisholm“ pre sociálnu spravodlivosť. Toto centrum sa nachádza západne od Sydney, v Mont Druitt a vedie ho Spolok svätého Vincenta de Paul. Sestra Carole zabezpečuje kontrolu zavedenia programu umeleckej tvorby.

Táto komunita sa nachádza v Green Valley, a tak každá komunita odchádza na miesto svojej služby v rôznych smeroch a trávia viac ako hodinu cesty komunálnou dopravou. Po ukončení služby sa vracajú do komunity, zdieľajú navzájom so života služby výzvy, radosti i ťažkosti. Toto vytvára hlboký dialóg. Následne komunita prináša tieto úmysly do ich spoločnej modlitby. Chceme sa trochu viac podeliť so službou z Centra Caroline Chisholm.

Demografické štúdiá v tejto oblasti, ktoré v roku 2001 vykonal sociálna inštitúcia mesta Blacktown, identifikovala silnú proporciu prisťahovalcov z neanglofónnych krajín, a ktorí sú zamestnaní ako robotníci. Sčítanie ľudu z roku 2006, ktoré vykonal Štatistický úrad Austrálie skonštatovalo, že 46% zo 14 000 obyvateľov sa narodilo v zahraničí, čo je viac ako polovica národného priemeru. Medzi pracovnými kategóriami sú najpočetnejšie tieto: 18% administratívni pracovníci, 16% pomocní robotníci, 15% strojní operátori a 14% predavači.

V roku 2007, Centrum Caroline Chisholm, ktoré vedú 6 platení zamestnanci a 30 dobrovoľníkov, pomohlo 4 300 ľuďom v núdzi, v roku 2009 to bolo až 5 400 a v roku 2011 až 7 000 osôb. Poskytli im stravu, ošatenie, finančnú pomoc, ubytovanie, zamestnanie, právnickú pomoc, prostriedky pre spravovanie ich rozpočtu, administratívnu pomoc na úradoch pre migráciu. Z 3000 slobodných osôb, 2 600 rodín s jedným rodičom, viac ako 1 000 manželských párov s deťmi bolo 1500 osôb bez trvalého bydliska. Povedľa sociálnej služby existuje aj služba sprevádzania a psychologickej terapie. Mestská charitatívna služba, súd alebo iné organizácie a inštitúcie usmerňujú ľudí k službe sociálnej pomoci v Centre Caroline Chisholm, aby ich tu sprevádzali alebo poskytli terapiu. Centrum má jedného sociálneho pracovníka/poradcu na prvý úväzok, jedného terapeuta, ktorý používa umenie ako liečiaci prostriedok alebo prácu s pieskom, ďalej je tu jeden sociálny pracovník a psychológ na čiastočný úväzok.

Centrum poskytuje dospelým viaceré kurzy, a to kurz informatiky, autoškolu, formáciu pre nadobudnutie kompetencií pri výchove svojich detí, formáciu v ľudských vzťahoch, umelecká tvorba, spoločenský život. Počas celého tohto procesu ich sebaúcta rastie.

Kvôli nárastu ľudí, ktorých usmerňujú na terapiu a počtu zápisov do umeleckej tvorby, pracovný čas sestry Carole musel prejsť zo štyroch dní na týždeň. Pôvodne s. Carole neuvažovala, že bude pracovať aj s deťmi, ale silná proporcia osôb, ktorých jej posielajú, boli deti. V roku 2009 si doplnila štúdium teurapety, aby sa lepšie prispôsobila potrebám detí a ateliéru s pieskom. Pri umeleckej činnosti sa pacientom darí prekonať ich blokácie, nachádzať riešenie a zmeny, ktoré majú vykonať v živote, aby začali proces uzdravenia. S. Carole pracuje v malej dielni s regálmi, na ktorých sa nachádzajú miniatúry zo všetkých oblastí života. Pacienti si vyberú niektoré z nich, tie si položia na podnos naplnený pieskom, ktorý sa stáva «ich svetom». Pomocou tohto materiálu rozprávajú o sebe. Je to svet, ktorý pacient môže kontrolovať, presúvať, posúvať a pozorovať predmety, rozprávať sa s nimi a nachádzať riešenia. V tomto rámci úlohou s. Carole je počúvať ich s veľkou úctou. S. Carole vždy žasne nad ich životom a nad obrovskou schopnosťou prekonávať prekážky, zápasy a utrpenia.

Jedno dopoludnie v týždni s. Carole má kurz umeleckej výchovy: mozaika, hrnčiarstvo, výroba bižutérie, maľovanie na hodváb, zhotovovanie vianočných ozdôb a darčiekov. Pacienti tvoria darčeky, aby ich darovali svojim najbližším, iní ich predávajú cez internet, aby si zlepšili svoju finančnú situáciu. Pacienti sa zapisujú do tohto programu a môžu sem prichádzať z Centra Caroline Chisholm alebo iných zriadení.

V komunite s. Carole učila sestry Maggie a Olive umeleckej tvorbe. Počas jedného komunitného večera sme strávili všetky tri dve hodiny mlčanlivej modlitby a maľovania „mandaly“ /pozn. obrazec/. Každá z nás začala maľovať svoj, po 10 minútach ho odovzdala susedke, aby v tom pokračovala. Výmena pokračovala, dovedna trikrát až do dokončenia práce. Táto dynamika nám ilustrovala, čím je pre nás komunitný život.

Veríme, že táto nová služba na juhozápade Sydney naďalej živí našu kontempláciu a dáva zmysel nášmu spoločnému životu, podobne ako vzťah k Bohu a spoločný sesterský život neustále oduševňujú našu apoštolskú činnosť (porov. K. 16b).

S. Maggie REYNOLDS, s. Olive MANGAN, s. Carole JONES, *DKL*

A

Ustanovenia vizitátoriek a menovania provinciálnych direktorov

Aktuality
z provincií

USTANOVENIE VIZITÁTORIEK

ALBÁNSKA OBLASŤ: 14. septembra 2011 bola sestra Tonja TUSHI znovu ustanovená za oblasťnú vedúcu na tri roky.

PROVINCIA GRAZ-STREDNÁ EURÓPA: 2. októbra 2011 bola sestra Elfried Magdalena POMWENGER ustanovená za vizitátorku novej provincie.

MEXICKÁ PROVINCIA: 9. novembra 2011 bola sestra Mária Graciela RUBIO MONCADA znovu ustanovená vizitátorku provincie na tri roky.

PROVINCIA RIO DE JANEIRO (Brazília): 18. januára 2012 bola sestra Maria Cristina D'ABRUZZO ustanovená za vizitátorku provincie namiesto sestry Jeny Borges da SILVA.

VIETNAMSKÁ PROVINCIA: 18. januára 2012 bola sestra Cat Hy NGUYEN THI KIM VAN ustanovená za vizitátorku provincie namiesto sestry Justíny TRAN THI TUOI.

SARDÍNSKA PROVINCIA (Taliansko): 18. januára 2012 bola sestra Caterina BUA ustanovená za vizitátorku provincie namiesto sestry Clementiny DESSI.

PROVINCIA RECIFE (Brazília): 22. februára 2012 bola sestra Maria Ilza FERREIRA ustanovená za vizitátorku provincie namiesto sestry Silvia Márie de OLIVEIRA MOTA.

VARŠAVSKÁ PROVINČIA (Poľsko): 22. februára 2012 bola sestra Maria LESZCZYNSKA ustanovená za vizitátorku provincie namiesto sestry Stanislawy KOKOSZA.

PROVINČIA STREDNÁ AMERIKA: 21. marca 2012 bola sestra Maria Elena HERRERA CUEVA ustanovená za vizitátorku provincie namiesto sestry Rosy Elvíry GOMEZ MENDEZ.

PROVINČIA CALI (Kolumbia): 21. marca 2012 bola sestra Gloria Maria AGUIRRE FRANCO ustanovená za vizitátorku provincie namiesto sestry Márie Lii GIRALDO HERRERA,.

* * * * *

MENOVANIE PROVINCIAĽNYCH DIREKTOROV

PROVINČIA FRANCÚZSKO - SEVER: 7. novembra 2011 bol otec Yves BOUCHET menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na mandát 6 rokov.

ČÍNSKA PROVINČIA: 13. marca 2012 bol otec Ján Van AERT znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na obdobie tri roky.

CHELMINSKÁ PROVINČIA (Poľsko): 23. marca 2012 bol otec Pawel SLIWINSKI znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na obdobie tri roky.

KRAKOVSKÁ PROVINČIA (Poľsko): 23. marca 2012 bol otec Jozef LUCYSZYN menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na mandát 6 rokov. 23. marca 2012 bol Otec Marcin STASIOWSKI menovaný za vicedirektora pre domy provincie existujúce na území bývalého Sovietskeho zväzu.

KUBÁNSKA PROVINČIA: 26. marca 2012 bol otec Gilbert WALKER znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky.

PROVINČIA GIJON (Španielsko): 4. apríla 2012 bol otec Juan VELASCO ROBLAS znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na obdobie 3 roky.

VIETNAMSKÁ PROVINČIA: 4. apríla 2012 bol otec Jozef PHAN THAI HOA znovu menovaný za direktora dcér kresťanskej lásky na obdobie 3 roky.

Filipínska provincia

Tajfún Sendong v Cagayan de Oro
22. decembra 2011 – 2. januára 2012

Milovať svet Božím srdcom

Uprostred tajfúnu Sendong, ktorý 16. a 17. decembra 2011 zasiahol sever Mindanao, presnejšie Cagayan de Oro a mesto Iligan, dcéry kresťanskej lásky z Filipínskej provincie počuli volanie chudobných a odpovedali naň pomocou miestnej Cirkvi pod vedením arcibiskupa Mons. Antona J. Ledesma v jeho úsilí o pomoc obetiam tajfúnu. Naše sestry, ktoré slúžia v diecéze Cagayan de Oro, sa na nás obrátili, či by sme im neprišli pomôcť. Vizitátorka, sestra Mária Tereza Mueda ihneď zmobilizovala skupiny sestier a dobrovoľníkov, ktorí sa striedali, aby boli na mieste nešťastia, kde mohli byť užitoční. Takto sme sa ocitli v úzkej spolupráci s Cirkvou i vládou, zvlášť z oddelenia sociálnej ochrany, ktoré bolo zodpovedné za riadenie pomoci dvom mestám vyhláseným v stave prírodnej katastrofy.

BOH PROZRETELNOSTI

Bola som svedkom prítomnosti osôb z rôznych sektorov spoločnosti, ktorí prišli z vládnych inštitúcií ako i nevládných organizácií, aby uľavili obetiam svojou pomocou, poskytli im základné potreby a spustili program dlhodobého odstraňovania škôd. Prichádzali

z miestnych, oblastných, národných a medzinárodných skupín. Mnohí ľudia prispeli svojou kompetenciou, aby poskytli pomoc v rovine fyzickej, sociálnej, ekonomickej i duchovnej (poskytovanie stravy, ubytovania v evakuačných alebo iných strediskách, psychologické počúvanie a pod.). Toto bol prejav Božej prozreteľnosti voči obetiam tajfúnu Sendong.

BOH VOLÁ DO MISIE

V neprestajnom prívale poskytovania pomoci všetci pracovali spoločne v opravdivom duchu spolupráce. Títo dobrovoľníci mali zmysel pre misiu a zapojili sa do spoločnej odpovede pre celistvú a dlhodobú pomoc. Ich zmysel pre záväzok prevyšoval myšlienku na ich vlastnú rodinu alebo skupinu, ku ktorej patrili. Kvôli rozsahu strát na životoch a materiálnych škôd bolo dôležité, aby dobrovoľníci pracovali spoločne. Bez tohto zmyslu pre spoločnú misiu by obeť trpeli ešte viac.

BOH JE PRÍTOMNÝ UPROSTRED BIEDY

Počet sestier, ktoré sa zmobilizovali pre službu postihnutých katastrofou, vydávali svedectvo o Bohu prítomnom vo svete chudobných a pre mňa osobne to bola príležitosť ďakovať za Spoločnosť. Naša prítomnosť v dvoch z najväčších evakuačných stredísk v Cagayan de Oro mi umožnila spolupracovať s krajskou organizáciou a napomáhať utvoreniu rôznych služieb pri zachovaní poriadku a v pozornosti voči osobám.

V evakuačných táboroch alebo v katedrále vedľa nášho ubytovania slávili každý deň eucharistiu kňazi Misijnej spoločnosti alebo diecézni kňazi. Takto sme mohli zostať k dispozícii ľuďom, slúžiť im bez prestávky od rána do neskorej noci, hoci sme boli všetci unavení. Na Božie narodenie a na Nový rok sme slávili v evakuačných strediskách svojou jednoduchosťou veľmi pekné liturgické slávnosti,

ktoré pripravili ľudia postihnutí tajfúnom. Týmto nám dali ozajstnú lekciu odvahy a viery. Bolo to po prvýkrát, čo sme slávili tieto sviatky mimo našich zvyčajných komunít.

BOH NÁS ZHROMAŽDUJE

Pri príležitosti obedu na Božie narodenie sme sa potešili v spoločenstve troch sestier poslaných z Cagayan de Oro a dvoch kňazov Misijnej spoločnosti, ktorí s nami spolupracovali. Boli to chvíle útechy a opory, aby sme mohli potom znovu ísť do príslušných táborov, kde sme sa na Nový rok modlili spolu s obeťami tajfúnu a obnovili svoje zasvätenie Bohu.

Modlitby a finančná pomoc celej Spoločnosti boli zdrojom útechy a pomoci pre týchto postihnutých tajfúnom Sendong, a tak sme mohli vzdávať vďaky Bohu za toľké prejavy štedrosti.

ZÁVER

Po ukončení tejto dočasnej služby sme sa vrátili do našich komunít, šťastné, že sme mohli byť svetielkami v tme a nádejou do budúcnosti, ktorá zostáva v Božích rukách.

Sestra Mary Ann GUEVARA
dcéra kresťanskej lásky

Vincent de Paul, zakladateľ

Opjiny

Spoločnosti

Prednáška pre dcéry kresťanskej lásky

Vaša Spoločnosť a jej zvrchovane apoštolský cieľ nevznikli spontánne, aby sme ich mohli študovať a prehľbovať nezávisle od akéhokoľvek kontextu. Predtým ako bola ustanovizňou, tvorila jednu etapu v duchovnom napredovaní Vincenta de Paul. Keď chceme mať správnu predstavu o Spoločnosti, musíme vychádzať z človeka a jeho osobných dejín. Toto vám ponúkam v tejto prvej časti našej štúdie.

Vaša Spoločnosť, možno viac ako naša Misijná spoločnosť, sa mi zdá ozvenou a odrazom osobnosti sv. Vincenta. Je bezpochyby základom, ktorá to najviac zdôrazňuje v jeho originálnosti, odvahe, vyrovnanosti a účinnosti.

Pripomenúť si v rýchlosti osobnosť Vincenta de Paul je možno najlepší spôsob, ako sa pripraviť na pochopenie vašej Spoločnosti, do ktorej prešlo to najlepšie z jeho osobnosti.

Nanešťastie – a to som často pripomínal – nepoznáme dobre muža: pána Vincenta. V čase našej formácie príliš rýchlo prešli hneď k jeho svätosti a čnostiam. Vedeli sme, že sa umŕtvoval skôr, ako sme spoznali, že bol pozorný, citlivý a aký vlastne bol. O tom, že sa zriekol rodinných zväzkov sme sa dozvedeli skôr, ako sme sa mohli pýtať, či mal rád svoju rodinu a ako ju mal rád... a tak ďalej. Táto metóda sa mi zdá neuspokojivá a nebezpečná pre štúdium hociktorej svätosti. Ale je obzvlášť neblahá pre tých, ktorí sa chcú zaujímať o svätého Vincenta, o jeho ľudskú osobnosť, ktorá je taká rozhodujúca a bohatá.

Ako ohraničiť podobnú zložitosť na niekoľko krátkych štvrt'hodín? Budeme sa musieť uspokojiť s rýchlymi ťahmi štetca, ktoré ako dúfam pomôžu urobiť určitý dostatočne poučný náčrt.

Najskôr čo sa týka spoločenského a rodinného pôvodu Vincenta de Paul; ten je vždy veľmi dôležitý pre každého muža a ženu. Nezabudnime, že Vincent žil na vidieku, bol Gaskonec a bol chudobný.

I. SPOLOČENSKÝ A RODINNÝ PÔVOD SVÄTÉHO VINCENTA

VIDIEČAN

Koľkokrát Vincent de Paul pripomína túto črtu jeho pôvodu. Často si z toho vyberáme len stranu pokory alebo poníženia, pretože ako som povedal pred chvíľkou, veľmi rýchlo sme prešli ku svätosti. Ale je tu jedna dôležitá psychologická realita a v trinástich zväzkoch listov a konferencií sv. Vincenta často nachádzame vidiecku mentalitu a reflexy. Stretávame sa s nimi napríklad v tom, čo nesprávne nazvali jeho pomalosť, alebo v jeho postoji a reakciách ohľadom peňazí, významných ľudí, alebo v jeho spôsobe reči o Prozreteľnosti a rôznych dielach, ktoré založil. Vo všetkom tomto hovoril ako roľník, ktorý hovorí o svojich poliach a úrode!

Na túto stránku Vincenta de Paul nalieham preto, lebo hlboko poznačila Spoločnosť. Váš zakladateľ bol vidiečan a zostal ním až do svojej smrti v roku 1660. Akoby náhodou obe hlavné skúsenosti jeho života, Gannes /gan/ a Châtillon /šatijõ/ sa odohrali vo vidieckom prostredí. Pre vás je ešte dôležitejšie, že prvé generácie dcér kresťanskej lásky, po vzore Margity Naseau /nazó/, boli skoro výlučne vidiečanky.

Preto nie je nič udivujúce, že v jednej zo svojich najkrajších konferencií sv. Vincent vám navrhol ako ideál ducha a čnosti dobrých dedinských diev.

GASKÓNEC

Vincent de Paul bol aj Gaskonec a zostal ním do konca života. Bol si toho vedomý a aj hrdý, pričom dokonale vedel, čo to znamená. Približujem tu jeden dôkaz spomedzi mnohých ďalších, ktorý som našiel v jeho korešpondencii. Odpisoval predstavenému domu v Marseille /marsej/, Firmínovi Get /žet/, ktorý písal o jednej záležitosti, ale napísal len časť pravdy. Vincent sa diví: *“Prosím vás, Pane, považujte za správne, že sa vás pýtam na dôvod, ktorý ste mi utajili v záležitosti spomínanú vo vašom poslednom liste, a to že ste si požičali tisícdivsto libier od pánov správcov nemocnice... Priznám sa vám, Pane, že som bol tak prekvapený ako pri veci, ktorú som sa dozvedel už dávno. Keby ste boli Gaskonec alebo Normand'an, nepovažoval by som to za zvláštne. Ale pravý Pikard'an a osoba, na ktorú hľadím ako na jednu z najúprimnejších zo Spoločnosti, že mi zatajili také niečo. Či sa nemôžem diviť...?”* (Coste V, 198-199). Z týchto riadkov nemáme samozrejme vyzdvihovať záver, že sv. Vincent zvyčajne hovoril len polovicu pravdy. Býval som však dvadsaťpäť rokov na juhozápade, čo mi dovoľuje konštatovať, že Gaskonci majú celkom zvláštny spôsob obávať sa reality a rozlišovať podstatu od dočasného.

U sv. Vincenta musíme rozpoznať veľa odtieňov a aj niekoľko zdanlivých protirečení, ktoré môžu prekvapiť tých, ktorí nie sú Gaskonci. Keď hovoril, niet pochýb, že tón jeho hlasu a mimika odlišovali strohosť slov alebo spresňovali obsah.

Niekedy mal tiež vzhľad, akoby sa zabával z toho, čo rozprával. Jedného dňa písal predstavenému do Varšavy: *“Slečna Le Gras priviedla do našej hovorne psíka, ktorého posielame kráľovnej. Tak si obľúbil jednu z našich sestier, že si nevšíma ostatné ani nič iné. Akonáhle táto sestra vyjde dverami, stále šteká a je nespokojný.”* Obdivujme teraz, ako sa týmito slovami dostáva k svojmu cieľu, keď hovorí: *“Toto malé stvorenie ma uvádza do rozpakov. Vidím jeho lásku k tej, ktorá mu dáva potravu a ja som tak málo oddaný môjmu najvyššiemu dobrodincovi a tak málo odpútaný od všetkého ostatného.”* (Coste V, 360)

Niekedy toto dosahovalo skoro komédiu, napr. keď dcéram kresťanskej lásky vysvetľoval, že netreba brať tragicky každé pokušenie a treba rozlišovať pokušenie od pokušenia: *„Milé dcéry, niekedy sú pokušenia, ktoré prejdú, ako to bolo u jedného kapucína, ktorého som poznal. Keď bol raz ešte ako novic na vešperách a keďže*

bol kedysi dobrým poľovníkom, jeho poľovačky mu niekedy prichádzali na myseľ. A tak sa v duchu rozprával s koňmi, psami, vtákmi. Poľoval zajacov. Takto prebiehali jeho večery. Keď sa spamätal, bol celý udivený. Povedal si: Čo? Ty chceš byť kapucínom a práve si sa vrátil z poľovačky. Ach, veru, nie si súci na kapucína! Treba sa tam vrátiť. Išiel teda za priorom: „Otče, prosím, povedzte, nech mi prinesú moje oblečenie. Chcem sa vrátiť. A čo sa stalo, bratku? Povedal prior. Otče, nie som súci na kapucína. Práve sa vraciam z vešpier a celé som ich prežil na poľovačke. Čože, brat môj? Počas vešpier ste boli na poľovačke? Boli ste na chóre? Áno, otče. Celú svoju pozornosť som zameral len na poľovačku. Preto vás prosím, aby ste mi vrátili môj odev, pretože nie som vhodný stať sa kapucínom.“ Prior odpovedal: „Ach, brat môj, keď ste išli na poľovačku a naháňali ste zajaca, kričali ste: Ó, zajac, ó, zajac! Nie, otče, nepovedal som ani slovo. Tak to nie je nič, brat môj. Pre to ste súci byť kapucínom. A tak zostal a žil mimoriadne dlho vo veľkej dokonalosti.” (Coste XIII, 644-645)

Jeden z tajomníkov sv. Vincenta, akoby náhodou tiež Gaskonec, brat Bertrand DUCOURNAU /dükurnó/, narodený v Amou /amu/ (kraj Landy), do konferencie zo 6. decembra 1658 doplnil významnú poznámku: *“Poznamenávame, že keď to povedal, robil určité posunky a pohyby hlavou a s akýmsi pohrdlivým zafarbením hlasu tak, že to lepšie vyjadrovalo to, čo chcel povedať ako to čo hovoril.”* (Coste XII, 93)

Zo šľachetnosti, starosti o vernosť a poriadok v komunitách, po smrti sv. Vincenta pristúpili k nepopierateľnej tendencii zatvrdnúť jeho myšlienky, absolutizovať to, čo pre neho bolo len dočasné, dávať na tú istú rovinu druhotné s podstatným a všetko brať doslova. Ach, keby Bertrand Ducournau nás mohol naučiť čítať sv. Vincenta ako treba! Nech je tomu už akokoľvek, v našej vincentskej štúdiu ako pri každej vincentskej štúdiu je dobré a dôležité pripomínať si túto pútavú stránku osobnosti Vincenta de Paul... gaskonskú.

CHUDOBNÝ

Vincent bol napokon chudobný v chudobnej rodine. Je podstatné pamätať na to a aby sme si to lepšie uvedomili, bolo by napríklad zaujímavé porovnať vzťah Vincenta de Paul k chudobným so vzťahom Lujzy de Marillac k chudobným. Zaiste oba vzťahy sú oživované nádhernou, nadprirodzenou láskou. Musíme tiež dodať, že pri

viacerých okolnostiach sa zdá, že Lujza videla rýchlejšie jasne ako Vincent, zvlášť keď myslíme na vaše založenie.

To ale nezabraňuje tomu, aby vzťah Vincenta de Paul k chudobným bol prirodzenejší, pretože pochádzal z tohto prostredia. Mal ich spôsob myslenia a starostí; mal ich stupeň hodnôt a priorít. Nepovieme ani príliš, keď povieme, že ste boli založené pre chudobných. Musím dodať, že ste boli založené jedným chudobným. To je podstatné pre dobré pochopenie vašej Spoločnosti a jej ducha. Tým viac, že prvé generácie dcér kresťanskej lásky prichádzali výlučne spomedzi chudobných a viete, ako im to ich váš Zakladateľ často pripomínal.

To, čo hovorím, je dôležité. V súčasnosti sa chudoba v Spoločnosti stala apoštolskou úlohou, čnosťou, sľubom... Musíme si zapamätať, že na začiatku to bola normálna situácia, prirodzené zmýšľanie, bežne prežívaná sociálna skúsenosť, séria spontánnych reflexov, uhol pohľadu životného prostredia. Napríklad, prvé dcéry kresťanskej lásky žili „v prenajatých izbách“... „boli oblečené ako dedinčanky“ (Coste XIII, 554) nie preto, aby sa lepšie začlenili do prostredia alebo štvrte, ani nie aby boli chudobné uprostred chudobných, ale jednoducho preto, lebo boli chudobné a služobnice; pretože mali zmýšľanie a úvahy chudobných, prirodzene sa zaraďovali do životných podmienok chudobných. A Vincent de Paul ich v tom povzbudzoval. Toto všetko je také pravdivé, že predtým váhal prijať do Spoločnosti dievčatá s postavením. A tak existuje určité pokračovanie, istý druh prirodzenej solidarity medzi chudobnými a Spoločnosťou, a nachádzajú sa na tom istom stupni spoločenského rebríčka.

Spoločnosť teda bola založená chudobným a najskôr s chudobnými. Tento pôvod, tento spoločenský kontext hlboko poznačili štruktúry a ducha Spoločnosti dcér kresťanskej lásky.

Vidiečan, Gaskonec, chudobný... to sú aspekty osobnosti Vincenta de Paul, ktoré treba poznať predtým, než si budeme hovoriť o bohatstve a odtieňoch vašej Spoločnosti. Mali by sme viac prehĺbiť a spoznať jeho charakter. Spomeniem tu len dve osobitné oblasti: jeho citlivosť, ktorú by sme mohli nazvať (lebo nenájdem lepší výraz) pragmatizmus alebo jeho rešpektovanie skúsenosti a udalosti.

JEHO VNÍMAVOSŤ (alebo SENZIBILITA)

Spomínam ju tu z dvoch dôvodov. Najskôr preto, lebo často je to aspekt osobnosti sv. Vincenta, ktorý sa nepozná dosť dobre, pretože sa stále a vždy ešte všetci ponáhľajú zdôrazniť jeho sebaovládanie, opatrnosť, umŕtvovanie, skromnosť a pod. Potom preto, lebo tento aspekt osobnosti sv. Vincenta dozaista veľmi poznačil štýl vzťahov, ktoré chcel, aby boli v ním založených spoločnostiach.

Viete, že nemáme dve srdcia: jedno pre vnímavosť, lásku, priateľstvo a druhé pre nadprirodzenú charitatívnu lásku... jedno pre rodinu a priateľov a druhé pre chudobných! Máme len jediné srdce a ak sv. Vincent de Paul miloval chudobných s takou náklonnosťou a zanietením, to preto, že mal ako každý človek srdce ľudské schopné milovať a nechať sa uchvátiť.

Áno, Vincent de Paul bol vnímavý, veľmi citlivý. Nežne miloval svojich rodičov a svoju rodinu natoľko, že obyčajná návšteva kraja ho rozochvela na tri mesiace: *“... v deň, keď som odchádzal, som bol tak zarmútený z toho, že musím opustiť svojich chudobných rodičov, že som počas celej cesty skoro stále plakal. Po slzách som začal uvažovať, že im pomôžem a zlepším ich životnú situáciu; jednému že dám toto, druhému ono. Môj rozčítaný duch takto rozdeľoval to, čo som mal aj to, čo som nemal. Hovorím to pre moje zahanbenie a preto, lebo možno Boh toto dovolil, aby mi dal lepšie pochopiť dôležitosť evanjeliovej rady zriekania, o ktorej hovoríme. Tri mesiace som zotrval v tejto dotieravej zaujatosti pomáhať mojim súrodencom. Toto neustále zaťažovalo môjho úbohého ducha.”* (Coste XII, 219)

Tento text z 2. mája 1659 (sv. Vincent mal vtedy 78 rokov) sa často cituje pri úvahe o radách, ktoré ďalej dáva v tomto texte o zriekaní sa rodiny. Predtým, ako budeme o tom uvažovať, v tomto opise spomienky je vhodné pripomenúť si mimoriadnu citlivosť, ktorú sv. Vincent prejavuje. Stretávame sa s ňou v celej jeho korešpondencii až do posledných hodín jeho života. Niektoré texty nám pomôžu lepšie toto spoznať.

Okolo r. 1627, keď Misijná spoločnosť len začínala a Lujza de Marillac nebola ešte definitívne upevnená vo svojom povolání, Vincent jej napísal: *“... povedzme si o bračekovi Michalovi (syn Lujzy de Marillac). Zaiste, moja drahá dcéra, dotýka sa ma to. Som citlivý na to, ako trpí a tiež na utrpenie, ktoré znášate z lásky k nemu. Ach, dobre!*

Všetko je pre to, aby bolo lepšie. Čo mám povedať teraz o tom, ktorého vaše srdce vrúcne miluje v našom Pánovi? (NB: ide o samého Vincenta) Zdá sa mi, že sa má už trochu lepšie, ale vždy s istým pocitom neparnej triašky... Ach, svojej dcére stačí, aby som povedal toľko. Treba ukončiť tým, že si povie, že len v srdci nášho Pána si moje srdce bude nežne spomínať na vaše srdce... ” (Coste I, 62-64).

V tej istej dobe Vincent napísal Lujze de Marillac: *“Píšem Vám okolo polnoci, trochu vyčerpaný. Odpustíte môjmu srdcu, ak sa trochu viac nevylieva v tomto liste” (Coste I, 30).* O istý čas jej napísal: *“... Nevedel by som Vám vyjadriť, ako si moje srdce vrúcne praje vidieť Vaše, aby vedelo, ako sa to v ňom udialo, ale chcem sa v tom umŕtviť z lásky k Bohu a prajem si, aby Vaše srdce bolo len ním zaujaté” (Coste I, 51-52).*

Nebolo to ináč ani s misionármi. 22. marca 1652, po tom, ako sv. Vincent dostal pár slov od spolubrata kňaza Lamberta aux Couteaux /o kutó/, mu odpísal: *“Dostal som Váš list z 19. februára. Po otvorení listu som sa musel trochu zapierať, keď som videl, že je zapísaný len na polovicu papiera, ale i táto trocha ma potešila, keď som sa dozvedel, že sa už máte lepšie po zdravotnej stránke a aj vaša malá spoločnosť sa drží” (Coste IV, 340).* A tomu istému kňazovi 3. mája toho istého roku: *“Dostal som Váš list z 1. apríla. Ak sa uspokojíte s tým, že náš listový styk bude pokračovať každý týždeň, môžem Vás uistiť, že ja nie som, a poviem Vám k tomu dve znamenia: Keď sa blíži štvrtok, začínam byť netrpezlivý, kedy dostanem Váš list, pretože zvyčajne mi ich doručujú v ten deň. A že som sa veľmi zapieral, keď som nedostal predposledný list” (Coste IV, 376-377).*

Sv. Vincent napísal 10. mája 1647 mladému 25-ročnému spolubratovi, Jánovi Martinovi: *“Nie, nemôžem prestať Vám písať, aj keď nemám žiaden nový dôvod k písaniu. Momentálne si beriem za predmet: odporúčať Vám starostlivosť o uchovanie Vaše vlastné a Pána Blatirona...” (Coste III, 190).*

Ohľaduplné a jemné priateľstvo k Lujze de Marillac, ako i k Jane de Chantal, láska k svojim spolubratom a priateľom – takýto bol Vincent de Paul v skutočnosti: veľmi vnímavý, pozorný, schopný oddanosti, lásky a priateľstva. Keď ho spoznáваме takéhoto, to nám otvára skutočné obzory jeho nádhernej lásky k chudobným. Táto povaha Zakladateľa hlboko poznačila jeho nové diela. V našich dvoch Spoločnostiach sa však veľa rozprávalo o skromnosti, opatrnosti, zdržanlivosti, partikulárnych priateľstvách, odpútania sa od rodiny

a pod. Je pravdou, že sv. Vincent o tom hovoril, ale dosť sa nepripomínalo a ešte sa nepripomína napríklad to, čo povedal o srdečnosti.

“Táto radosť, ktorú máme v srdci a ktorá sa ukazuje na tvári... tak, že dve osoby, ktoré majú v srdci vzájomnú lásku, ktorú tam vložila svätá láska, prejavia si túto vzájomnú lásku, keď sa stretnú... Sestra prechováva lásku k spolusestre, tak jej to dá najavo slovami. Toto sa volá srdečnosť, t. j. výtvor srdca, ktorým dávame najavo, že sa veľmi dobre cítime, keď sme s ňou... Srdečnosť je radosť, ktorú pociťujeme v srdci, keď vidíme niektorú milovanú osobu a toto následne prejavíme na tvári. Napokon svedčíme o srdečnosti priateľskými slovami... Keď takto robíme, je to svedectvo, ktorým dávame najavo, že máme srdečnosť v srdci, určitou radosťou, ktorú pociťujeme vnútri, ktorá spôsobuje, že osoba má milú a prívetivú tvár... Toto sa volá srdečnosť, čo je vlastne milosrdná láska... tak, že keby táto láska bola jablkom, srdečnosť by bola jeho zafarbením. Niekedy vidíte ľudí, ako sa trochu červenajú, čo ich skrášľuje a robí príjemnými. Keby teda bolo jablko milosrdnou láskou, potom zafarbenie tohto jablka by bola srdečnosť” (Coste X, 486-487).

Áno, Vincent de Paul bol veľmi citlivý a takým zostal až do smrti. Je jasné, že toto prispelo k utváraniu štýlu vzťahov a života vašej Spoločnosti. Je tiež príznačné, že keď rozprával o miestnych komunitách, najčastejšie používal výraz „rodína“. Keď napríklad písal predstaveným komunit, pýtal sa na nové správy... o ich „rodinke“!

JEHO PRAGMATISMUS alebo lepšie: JEHO DISPONIBILITA

Pri utváraní a zakladaní vašej Spoločnosti si nemôžeme predstaviť Vincenta de Paul zatvoreného v jeho izbe, sediaceho za stolom, po jeho pravici posledné dokumenty Tridentského koncilu, a po jeho ľavici stanovy niektorých existujúcich ženských reholí, a ako tvorí pravidlá, ktoré zamýšľal predstaviť Margite Naseau /nazó/, Barbore Angiboust /anžibu/, Márii Joly /žoli/ alebo niektorej ďalšej sestry. U svätého Vincenta všetko vychádzalo zo života, udalosti, skúsenosti, ako to môžeme vidieť pri slovnom zvrate, ktorý použil v liste z 5. augusta 1642 Bernardovi Codoing /koduě/, predstavenému v dome v Ríme: *“Tomu verím a to som zakúsil”* (Coste II, 282).

Toto je zaiste kľúčová veta, t. j. princíp, ktorý nám pomôže vstúpiť najhlbšie do jeho osobnosti a jeho diel. Vincent de Paul nebol

teoretik. Podobá sa skôr prorokom zo Starého zákona, ktorý uvažovali nad udalosťami a nachádzali Boha a jeho pôsobenie v dejinách spásy.

Boh hovorí a sa prejavuje v udalosti. Prejavil sa v Gannes-Folleville /gan folvil/, v Châtillon-les-Dombes /šatijõ le dômb/, pri stretnutí s Lujzou de Marillac, s Margitou Naseau /nazõ/. Vincent hľadel na udalosti, pozoroval ju, analyzoval a odpovedal na ňu.

Preto je vždy veľmi ťažké prejsť do hĺbky nejakého vincentského diela, napríklad do hĺbky pochopiť vašu Spoločnosť a jej ducha vychádzajúc z princípov, štruktúr, pretože takto nepostupoval váš Zakladateľ. To by bolo absolútne opačné jeho psychológii, jeho typu ako človeka a svätca. Formulácie, vytváranie štruktúr a pravidiel u neho nasledovali vždy až po skúsenosti a živote. Nie že by im neprisobil dôležitosť, veď sám Boh vie, ako často pripomínal pravidlo. Ale pre neho život, udalosť a skúsenosť boli vždy prvé a prednostné. 14. februára 1648 napísal pánu Portail /portaj/ takto: *“Nepochybujem, že páni správcovia mali úmysel vo všetkom prevládať. Keď vám budú pripomínať pravidlá nemocnice, prosím vás, povedzte im sám od seba, že jedna dobrá zásada tých, ktorých Boh používa pri zakladaní svätých a nových diel je, odkladať potiaľ, pokiaľ môžu pravidlo, ktoré pripravujú. Je to kvôli skúsenosti, ktorá ukazuje, že čo sa dá robiť na začiatku, je niekedy škodlivé postupom času, alebo podrobené nepríjemným nevýhodám. Preto niektoré spoločenstvá vypracovali svoje stanovy až o sto rokov, ako napríklad kartuziáni...”* (Coste III, 272).

Je potrebné počúvať život, rešpektovať ho a vedieť ho interpretovať. Postupne uvidíme dejiny vášho pôvodu, ako svätý Vincent sledoval túto zásadu a ako vaša Spoločnosť a váš štýl života boli vnukané udalosťami, zvlášť výzvami chudobných. Vaša Spoločnosť takto utvorená v rytme skúsenosti a uprostred samotných udalostí sa ocitla celkom prirodzene prispôbena potrebám chudobných tej doby.

To bol krátky záber na Vincenta de Paul ako človeka. Je to žiaľ príliš rýchly pohľad! Verte mi, že by som vám rád o tom porozprával viac. Čo vieme o svätom Vincentovi? Predsa však hlbšie poznanie jeho osobnosti by bolo užitočné, aby jeho duchovní synovia a dcéry poznali seba lepšie, vedeli nájsť svoju identitu a miesto v súčasnom svete a Cirkvi. Študovať svätého Vincenta nie na spôsob historika, ktorý sa skláňa nad minulosťou, ale ako syn alebo dcéra, ktorý/ktorá pre stotožnenie chce jasne uvažovať o svojom vzťahu k otcovi. Tento

vzťah nemá nič spútajúceho, ale naopak, ukazuje sa hlboko oslobodzujúcim.

II. ZROD SPOLOČNOSTI

Rýchla úvaha o osobnosti Vincenta de Paul nám už otvorila určité obzory o vašej Spoločnosti: vidiečan, Gaskonec, chudobný, veľmi vnímavý, pozorný na udalosť... Všetky tieto črty vás ovplyvnili. Zvlášť tá posledná, ako to uvidíme pri sledovaní etáp vášho založenia. Som si skoro istý, že keď budete sledovať cestu Vincenta de Paul od roku 1617 do 1633 dospejete k tomu istému záveru ako Vincent de Paul: *“Môžeme pravdivo povedať, že Boh založil vašu Spoločnosť. Aj dnes som o tom uvažovať a povedal som si: Vari si ty myslel na založenie Spoločnosti dcér? Ach, veru nie. Bola to Slečna Le Gras? Ani ona nie. Nikdy som na to nemyslel, môžem vám to povedať pravdivo. A kto by mal myšlienku utvoriť v Božej cirkvi jednu spoločnosť žien a dcér kresťanskej lásky v svetskom odeve? To by sa nezdalo možné. Ach, áno, myslel som farské spolky. Môžem vám teda povedať, že to bol Boh a nie ja“* (Coste IX, 208).

Predsa však často vidíme v tomto dôraze na úprimnosť len príklad pokory! Táto mánia všetko moralizovať je hrozná! Nie, to nie je pokora, to je viera! Je očividné, že sa stretol s Božím pôsobením v udalostiach. Udalosti? Podívajme sa na ne... a posúďte.

1. CHATILLON-LES-DOBES /šatijõ le dômb/ (20. augusta 1617)

Odtiaľto vzišla vaša Spoločnosť s jej duchom, jej originalitou, činnosťou a dokonca aj štruktúrou. Uvidíte, ako Vincent de Paul vo svojej bohatej osobnosti túto udalosť najskôr intenzívne prežil. Skôr ako bol Châtillon /šatijõ/ koncepciou vašej Spoločnosti, bol rozhodujúcou etapou v osobnom duchovnom napredovaní Vincenta de Paul. Bol odpoveďou a osvietením pre jeho stiesnenú dušu.

Pripomeňte si! Od 1581 do 1595 žil Vincent vo svojej rodine. V roku 1593 začal chodiť do školy, bol usmernený ku kňazstvu, ktoré bolo vtedy jedinou „kariérou“ prístupnou chudobným. Ten, kto o tom pochybuje, nech si prečíta Vincentov list adresovaný jej matke z februára 1610. Jeho zámer je vyjadrený jasne: *“... nájsť si slušnú zábezpeku, aby som mohol zvyšok svojich dní stráviť pri vás“* (Coste I, 18). Vincent má len 29 rokov! Keď sa stal almužníkom na dvore

kráľovnej Margot /margo/, nadobudol opátstvo, o ktorom si myslel že je rentabilné a hľa, všetko sa skomplikovalo a prichádzali a množili sa skúšky vo všetkých oblastiach.

Najskôr uvažoval, že sa stane oratoriánom. Potom bol farárom v Clichy /kliši/ a napokon sa ocitol ako domáci učiteľ v rodine Gondiovej. Zakúsil desivé pokušenia proti viere, ktoré ho ponorili do duchovnej tmy. V týchto okolnostiach mu jedna udalosť z 25. januára 1617 zjavila Boha: Gannes-Folleville /gan folvil/. Osobne nereaguje príliš. Tlačí ho pani Gondiová. Potom postupne chápe a rozhoduje sa opustiť slušné zabezpečenie, ktoré mal. A tak sa chce dostať na vidiecku farnosť, kde by mal každodenný kontakt s chudobnými, utieka sa do Châtillon-les-Dombes /šatijō le dōmb/.

Bol tam tri týždne, keď nastala druhá udalosť vyvolaná jednou izolovanou a opustenou rodinou, v ktorej boli všetci chorí. Tentoraz Vincent hneď a sám reaguje. Od 25. januára a kázne vo Folleville /folvil/ uvažoval: teraz je pripravený rozpoznať a interpretovať udalosť.

Toto sa stalo 20. augusta 1617. O tri dni (kto povedal, že Vincent bol pomalý?) bolo založené prvý charitatívny spolok – „bratstvo“, aby odpovedalo na volanie chudobných. Toto bratstvo malo vykonávať svoju charitatívnu činnosť po domoch. Bola to revolučná myšlienka, ktorá viedla ku zrodu vašej Spoločnosti. Toto prvé bratstvo spoločníčok, ktoré sa obetovali Bohu pre službu chudobným, čo je ďalší prvok, ku ktorému sa vrátíme. Bolo to bratstvo, ktoré bude konať svoju službu telesne a duchovne. Tieto dva prívlastky budú pre vás charakteristické. Napokon je to spolok osôb, ktoré stretnú samého Ježiša Krista v chudobných v zhode so slovami sv. evanjelia podľa Matúša 25,31: Čo ste urobili jednému z týchto najmenších, mne ste urobili.

Všetky tieto body sú pre vás podstatné, definujú vás a už sa nachádzajú v dvoch prvých pravidlách spolku v Châtillon: prvé pravidlá z 23. augusta 1617 (Coste XIV, 125-126) a druhé z novembra 1617 (Coste XIII, 423-439).

Keď 20. augusta 1617 sv. Vincent uvažoval o udalosti, ktorú mu poslal Boh, našiel zmysel svojho kňazského života. Skončila sa noc a úzkosti: jeho životom bude odteraz slúžiť chudobným a Ježišovi Kristovi v chudobných.

20. augusta 1617 ani zďaleka nemyslel na dcéry kresťanskej lásky a predsa: všetko podstatné je už na mieste. Nemal vopred utvorenú myšlienku, ani nejaký plán, ale jednoducho uvažoval nad

jednou udalosťou a prišla odpoveď na otázku o chudobe, odpoveď na Božie volanie.

2. STRETNUTIE S LUJZOU DE MARILLAC

Na záver roka 1617, keď Vincent de Paul ustúpil uplakaným naliehaniam pani Gondiovej, vrátil sa do ich rodiny. Ale nevrátil sa tam už ako domáci učiteľ ale ako misionár. Začal chodiť po dedinách, kázal ľudové misie a utváral charitatívne spolky. Okolo roku 1624 ho jedna dáma požiadala, aby bol jej duchovným vodcom. Bola úzkostlivá, trochu zložitá a zameraná na svoje osobné a rodinné ťažkosti. Ani ona vôbec nemyslela na dcéry kresťanskej lásky.

Je zaujímavé čítať nádhernú korešpondenciu medzi Lujzou de Marillac ponorenú do jej problémov a jej čulým duchovným vodcom.

Vincent de Paul jej v odpovediach začína pomáhať s ťažkosťami, s ktorými sa borí. Potom jej postupne hovorí o ľudových misiách, ktoré podniká a o svojich stretnutiach s chudobnými. Od roku 1627 ju začína žiadať o drobné služby, ako napríklad ušiť štyri košele (Coste I, 32), hovorí jej o dvoch chudobných dievčatách (Coste I, 38), ďalej ju požiadal o dvanásť košiel (Coste I, 39)... Lujza de Marillac postupne vychádza zo seba a zaujíma sa o chudobných.

V máji 1629, bez toho, aby Vincent de Paul a Lujza de Marillac mali o tom tušenie, nastáva rozhodujúci obrat: Vincent žiada svoju duchovnú dcéru, aby sama išla navštevovať charitatívne spolky rozsiate po pozemkoch rodiny Gondiovej. Poznáte známy prvý „modrý“ list alebo odporúčací list: *“Chodte teda, Sľečna, chodte v mene nášho Pána. Prosím Božiu dobrotu, aby vás sprevádzala, aby vám bol útechou na vašej ceste, vašim tieňom proti páľave slnka, vašou ochranou pred dažďom a zimou, vašim mäkkým lôžkom pri únave, vašou silou v práci a napokon, aby vás priviedol v dokonalom zdraví a plnú dobrých skutkov.”* (Coste I, 73-74).

Hoci jej to hovorí len na polovičato, vo Vincentovej mysli sa Lujza de Marillac stala prvou zodpovednou, návštevničkou („vizitátorkou“) charitatívnych spolkov: to bol podstatný krok k založeniu Spoločnosti dcér kresťanskej lásky.

3. BRATSTVO VO FARNOSTI NAJSVÄTEJŠIEHO SPASITEĽA (1629)

Na francúzskom vidieku sa spolky veľmi rýchlo rozširovali a darilo sa im (porov XIII, 417-523). Potom nový zaujímavý krok ku založeniu Spoločnosti: aj Paríž chce založiť také spolky! Prvé bratstvo je založené pri farnosti Najsvätejšieho Spasiteľa, druhé pri farnosti sv. Mikuláša zo Chardonnet /šardone/, farnosti Lujzy de Marillac, ktorá je zvolená za predsedníčku spolku. Zrazu začali mať udalosti rýchly spád. Počúvajte Pána Vincenta, ako nám rozpráva túto parížsku etapu.

“Panie od Najsvätejšieho Spasiteľa boli v dobročinnom spolku v ich farnosti – samé slúžili chudobným, prinášali im hrniec s polievkou, lieky a všetko ostané. Keďže väčšina pochádzala z vyššieho postavenia a mali manžela a rodinu, často im prekážalo, že musia chodiť s hrcom, a to až natolko, že ich to odpudzovalo; dohodli sa, že nájdu nejaké slúžky, ktoré to za ne dokončia...” (Coste IX, 456). Tu je prvá zmienka o budúcich dcérach kresťanskej lásky: *“nejaké slúžky, ktoré to za ne dokončia”*. Nepochádza od Vincenta de Paul, ani od Lujzy de Marillac, **ale** od dám zo spolku pri kostole Najsv. Spasiteľa, ktorým *“prekážalo, že musia chodiť s hrcom”*!

Správne konštatujete: nešlo tu o žiadnu vopred pripravenú myšlienku alebo plán, ale udalosti, ktoré sa prozreteľnostne odvíjali počnúc Châtillon, kde vznikol prvý spolok, potom stretnutie s Lujzou de Marillac, vznik ďalších spolkov, poslanie Lujzy na ich návštevu a napokon reakcia ochabnutia v prvotnom zápale paní zo spolku pri farnosti Najsv. Spasiteľa nás vedú k roku 1630.

4. INICIATÍVA MARGITY NASEAU /nazó/

O Margite Naseau sa sv. Vincent vyjadril takto: *“Táto dobrá deva, keď počula hovoriť o tomto pláne, chcela vykonávať túto prácu a panie ju aj prijali”* (Coste IX, 456). Situácia je jasná: *“Panie sa uzhodli na tom, že nájdu nejaké slúžky, ktoré by dokončovali prácu za ne”*; to bolo najskôr. Následne: *“A táto dobrá deva chcela vykonávať túto prácu”*.

Toto svedectvo sv. Vincenta vypovedá o iniciatíve Margite Naseau. Počula hovoriť o pláne paní zo spolku a túžila odpovedať naň.

Táto jej iniciatíva je najväčší skvost založenia: hlavná udalosť. Nie je udivujúce, že sv. Vincent považoval Margitu Naseau za „prvú dcéru kresťanskej lásky“ (Coste IX, 78), hoci zomrela pred založením Spoločnosti.

Panie chceli požiadať len o pomoc niekoľkých slúžok, ktoré by boli pravdepodobne odmenené za vykonanie práce. A hľa, tu sa zrodilo nezištné povolanie, pretože tam, kde sa myslelo len na vykonávanie jednej profesie, Margita Naseau priniesla mystickú realitu **povolania**. Vďaka nej sa to, čo sa mohlo stať oslabením spolku, sa stalo významným pokrokom. Margita je vlastne len slúžkou, ale predstavuje sa ako dobrovoľná slúžka, ktorá sa obetuje Bohu pre službu chudobným. Stelesňuje prozreteľnosťný prototyp dcéry kresťanskej lásky, ktorá postupne privedie Vincenta de Paul a Lujzu de Marillac k myšlienke špecifickej spoločnosti.

V. INTUÍCIA SLEČNY LE GRAS

Aby sme mohli poznať následné udalosti, stačí nám priblížiť si tri texty, ktoré sa navzájom dopĺňajú a objasňujú:

- Coste IX, 602: *“Boli sme takí spokojní s touto chudobnou devou, že sme prijali ďalšie, ktoré prišli a chceli robiť to isté.”*

- Coste IX, 456: *“Dámy z ďalších parížskych farností si tiež priali mať také devy, keby bolo možné.”*

- Coste IX, 78-79: *“Pritiahla do spolkov ďalšie devy, ktorým pomáhala zrieknuť sa všetkých pomínutelností a obetovať sa Bohu.”*

Tieto tri svedectvá zdôrazňujú rozhodujúcu úlohu Margity Naseau. Panie žiadali ďalšie služobnice, Margita ich priťahovala. Prichádzali, boli prijaté a umiestnené do rôznych parížskych farností.

Lujza de Marillac zatiaľ cestovala a čoskoro sa rozhodla vziať Margitu Naseau k sebe do spolku, ktorý viedla pri farnosti sv. Mikuláša – je to udalosť, ktorú nepoznáme dostatočne. (Coste IX, 245). Čas, ktorý strávili spoločne v jednej farnosti bol pravdepodobne podstatný pri vývoji ďalších udalostí. Život s Margitou Naseau a pohľad na jej službu chudobným zaiste viedlo Lujzu de Marillac k úvahe, plánovaniu a predstave a možnože už aj k túžbe niečo organizovať.

Pri návštevách spolkov sa stretáva tu i tam s niekoľkými dedinskými devami, ktoré prišli slúžiť do parížskych farností. Z koho vzišlo, z Lujzy či Margity: prečo by sme sa nezišli z času na čas?

Pravdepodobne z podobnej myšlienky vyslovenej jedného dňa sa zrodila budúca Spoločnosť dcér kresťanskej lásky.

Sám sv. Vincent rozpráva: *“Spolok bol založený vo farnosti sv. Mikuláša zo Chardonnet /šardone/, potom vo farnosti sv. Benedikta, v ktorých slúžili dobré dedinské devy. Boh ich zahŕňal takým požehnaním, že od tej chvíle sa začali schádzať a zhromažďovať skoro nepozorovateľne.“*

Všimnite si niektoré výrazy:

- od tej chvíle, t. j. od roku 1630...
- začali sa schádzať a zhromažďovať: tu spomína spontánny čin zodpovedajúci prirodzenému želaniu...
- skoro nepozorovateľne: zdá sa, že sám sv. Vincent to nezbadal, aspoň na začiatku (Coste IX, 209).

Nech je tomu akokoľvek, tu vidíme prvý náznak Spoločnosti vzťahujúci sa na vaše dejiny: „začínali sa schádzať...“ ”Na podnet (koho?) dedinské devy zamestnané v parížskych spolkoch sa schádzali z času na čas. A kde? Pravdepodobne u Slečny Le Gras.

A tak vaša Spoločnosť nie je výsledkom nejakého zámeru, plánu. Spontánne vyprýštila zo života, pretože išlo o devy, ktoré mali rovnaký záväzok a zakúšali potrebu stretávať sa, aby sa mohli o tom porozprávať.

Skupinka sa stretávala u jednej animátorky. Lujza de Marillac sa zdá ako potrebný líder pri tomto type spontánnej komunitnej skúsenosti. Je to natoľko pravdivé, že v roku 1631, po niekoľkých neformálnych stretnutiach P. Vincent napísal Lujze de Marillac: “Čo sa týka ostatného, prosím vás raz a navždy, aby ste už na to nemysleli, až kým náš Pán nezjaví, že to chce... Usilujete sa stať služobnicou týchto chudobných diev a Boh chce, aby ste boli jeho...” (Coste I, 113-114).

Významný text! Návštevníčka charitatívnych spolkov sa cíti stále viac priťahovaná touto skupinou diev, v ktorých sa uchováva duch zo Châtillonu a P. Vincent sa zdá predbehnutý. Zaoberá sa predovšetkým hlavným vedením spolkov, ktoré vznikajú všade a s týmto vedením sa spolieha na Lujzu de Marillac. Ona ako intuitívnejšia, vidí žiť Margitu Naseau: mnohokrát sa rozprávala s týmito devami a zostáva presvedčená, že na nich spočíva budúcnosť pre chudobných... Avšak naďalej sa zhostúje svojej úlohy návštevníčky spolkov a pokračuje vo

svojich cestách počas dvoch rokov, pričom medzitým udržuje stretnutia... nepozorovateľne!

V máji 1633 napísal P. Vincent Lujze de Marillac: "... čo sa týka záležitosti vašej práce, ešte nemám v srdci dosť jasno pred Bohom... dotýka sa jednej ťažkosti, ktorá mi zabraňuje vidieť, či je to vôľa Božieho majestátu" (Coste I, 200). Blíži sa k riešeniu, ale ešte vidí jednu prekážku.

O tri mesiace jej píše v inom liste: "Myslím, že váš dobrý anjel urobil to, čo ste mi písali. Pred štyrmi alebo piatimi dňami sa rozprával s mojím anjelom strážnym ohľadom spolku vašich diev: pretože je pravdou, že mi vnukol, aby som sa na to rozpomenuľ a vážne som uvažoval o tomto dobrom diele. Až Pán dá, porozprávame sa o tom v piatok alebo sobotu" (Coste I, 218).

29. novembra 1633 P. Vincent zväžil, že nastala chvíľa: Lujza de Marillac sa konečne stáva "služobnicou týchto chudobných diev".

To sú nádherné dejiny vašich začiatkov, ktoré nastali celkom spontánne. Nemyslíte si, že od 29. novembra 1633 sa rytmus zmenil a že išlo o rehoľnú inštitúciu, v ktorej bude všetko vopred naplánované, odmerané, vypočítané. To nie je spôsob sv. Vincenta a ani vašej Spoločnosti. Aby ste si to mohli uvedomiť, stačilo by keby ste si znovu prečítali nádhernú konferenciu z 31. júla 1634 (Coste IX, 1-13) alebo pravidiľ z roku 1645 (Coste XIII, 551-556). Sv. Vincent zostáva stále v línii a logike vašich začiatkov: dcéry kresťanskej lásky sú služobnice a najskôr služobnice chudobných. A tak oni určujú čo a ako a inštitúcia zostane vždy v ich službe, bude sa prispôsobovať ich výzvam a potrebám. Z toho pochádza štýľ života, bývania, obliekania... ktoré podľa slov samého sv. Vincenta boli dovtedy neslýchané a nepredstaviteľné v Cirkvi.

Je čas vytvoriť záver. Mal by som mal hovoriť o spoločenstve dcér kresťanskej lásky, teda o inštitúcii. Avšak až doteraz som hovoril o jednom človeku a jedných dejinách. Bol by som mimo predmetu? Nemyslím si. Myslím si, že vychádzať zo samého Vincenta de Paul a z udalostí, ako sme to urobili, vám pomohlo vstúpiť do predmetu na spôsob P. Vincenta.

Predtým ako sa stal Châtillon /šatijō/ pôvodom založenia, bol rozhodujúcou etapou v jednom živote, východom zo seba a rovnováhou, ktorá sa vytvorila v úplnom obetovaní sa pre chudobných. Preto sme sa museli najskôr vžiť do života tohto muža, jeho spoznania a obrátenia. Potom nastal len nádherný sled udalostí: prvé bratstvo - dobročinný spolok v Châtillon, vznik ďalších spolkov na

pozemkoch rodiny Gondiovej, postupný vstup na scénu Lujzy de Marillac, prvý parížsky spolok, ťažkosti dám, iniciatíva Margity Naseau /nazó/, jej nákazlivý príklad, rýchla a neústupčivá intuícia Lujzy de Marillac, dva roky neformálnych, takmer nepozorovateľných stretávok a napokon 29. november 1633.

Takto ste sa zrodili. Vaša Spoločnosť vzišla z toho. Neboli to dobre vopred pripravené plány a projekty, ale najskôr život, osobnosť a duchovné napredovanie Vincenta de Paul (Châtillon a spolky), iniciatíva Margity Naseau a intuícia Lujzy de Marillac. Takto máte akoby troch zakladateľov, bez toho, aby sme mohli povedať, ktorý alebo ktorá z nich zohrali rozhodujúcu úlohu. Zrodili ste sa z neformálnych a spontánnych stretnutí. Zrodili ste sa z rozhovorov a dialógu medzi Margitou, Barborou a Máriou Joly, nezávisle na všetkých štruktúrach a smerniciach.

Pre porozumenie vašej Spoločnosti je isté a zrejmé toto: že vaši traja zakladatelia sa stretli kvôli a pri jednom spoločnom bode, a to službe Ježiša Krista v osobe chudobných. To bol **motív** založenia dobročinných spolkov počnúc v mestečku Châtillon. To bol **motív** zaangažovania sa Lujzy de Marillac v spolkoch; to bol **motív** iniciatívy Margity Naseau vo farnosti Najsvätejšieho Spasiteľa.

Tento spoločný bod si prehĺbime, pretože on dáva vašej Spoločnosti jej charakteristickú povahu **apoštolskej spoločnosti**.

III. APOŠTOLSKÁ SKUPINA

Zvyčajne pri štúdiu **apoštolskej** povahy nejakej skupiny alebo pre posúdenie jej apoštolskej hodnoty sa v súčasnosti začína záujmom o jej začlenenie a o otázku, ako **do** čoho a **s** kým. Ako sa táto skupina zasadzuje a do akej miery začleňuje do Cirkvi, v jedinej pastorácii Cirkvi alebo sektore? A podobne. To je prvá otázka a prvý test.

Potom prichádza druhá otázka a druhý test. Ako a do akej miery táto skupina pracuje a žije s ostatnými v jedinom pastoračnom pláne? Často zostávame pri tom a myslíme si, či hovoríme, že podobná komunita je apoštolská preto, lebo má svoje miesto v celkovej pastorácii a preto, že pracuje a autenticky žije s ostatnými – napríklad so všetkými aktivistami a aktívnymi prvkami určitého sektoru. Takto v súčasnosti budeme bez ťažkostí považovať za nevyhnutne apoštolskú podobnú komunitu pre jediný fakt, že žije uprostred ľudí

v bytovke, zúčastňuje sa na stretnutiach tohto sektoru alebo s aktivistami... teda že žije vo viac-menej hlbokom súlade so všetkými ostatnými. A možno sa spochybni táto vlastnosť apoštolskej komunity u takej komunity, ktorá pôsobí v nemocnici alebo v škole.

V týchto úsudkoch je veľa pravdivého, ale aj nesprávneho, či ilúzií. Dnes potrebujeme určitú odvahu, aby sme to povedali alebo pripomenuli.

Zaiste, nemôžeme byť apoštolskí bez toho, aby sme žili **V** Cirkvi. Jediné Cirkev je apoštolská; len ona prijala misiu ohlasovať Ježiša Krista a len v miere, v akej tvoríme súčasť Cirkvi, v takej máme účasť na jej apoštolskej povahe.

Nemôžeme byť apoštolskí ani bez toho, aby sme boli **S** biskupom a všetkými tými, ktorí sú zapojení do miestnej Cirkvi alebo sektora. Toto je jasné, nevyvrátiteľné a stačilo by, aby ten, kto o tom pochybuje, aby si znovu prečítal dokumenty 2. Vatikánskeho koncilu.

Ale často nám uniká to, že aby sme boli autenticky **V** a **S**, u dcér kresťanskej lásky záleží na tom, aby boli najskôr tým, čím sú a to spoločne, aby tvorili Spoločnosť/komúniu. Toto však bez toho, aby zároveň nezabúdali byť samozrejme komunitou/pre... Len potom si budú skutočne zasluhovať názov „apoštolská skupina“.

A. SPOLOČNOSŤ – „KOMÚNIA“

Historická pripomienka vašich začiatkov nám ukázala Vincenta de Paul, ktorý prechádzal z myšlienky zo spoločenstva medzi nami ku komunite pre... čím takto preniesol stred komunitnej reality z vnútra navonok. Keby sme parafrázovali jeden veľmi známy výraz, mohli by sme povedať, že pre Vincenta de Paul komunita to nie sú muži alebo ženy, ktorí/é na seba hľadajú, ale muži alebo ženy, ktorí/é spoločne hľadajú jedným smerom, a to k chudobným: „Preto vás Boh zhromaždil,“ povedal Vincent de Paul, „preto Boh utvoril vašu Spoločnosť.“ Podstata je vyjadrená v IX. zväzku Petra Coste, na stranách 533-534: *“Ak sa vás budú pýtať, kto ste a či ste rehoľníčky, povedzte že nie... Povedzte, že ste chudobné dcéry kresťanskej lásky, ktoré sa obetovali Bohu pre službu chudobným”*.

Pokúsime sa prehĺbiť túto podstatnú charakteristiku komunity u dcér kresťanskej lásky, ale najskôr uznáme, že veľa nedorozumení a napätí môže pochádzať z rozdielností na tejto rovine. Rozdiely tým vážnejšie, pretože sa jedná o podstatu.

Tak ako to urobil váš Zakladateľ, pre pochopenie a život vašej Spoločnosti je nevyhnutné vychádzať z nás k tomu, aby ste boli PRE. Je potrebné prejsť z dichotómie /rozdelenia: komunita na jednej strane... činnosť na druhej!) k jednote, t. j. ku komunite pre službu, v ktorej sa všetko poníma a žije pre tento cieľ. V tom je hlboký základ apoštolskej kvality komunity dcér kresťanskej lásky.

Dnes sa veľa hovorí o kríze identity a príliš často si predstavujeme, že aby sme boli autenticky s druhými, musíme sa stať alebo byť **ako** oni. Napríklad u kňaza, aby s ľuďmi prežíval do hĺbky to, čo oni žijú, mal by sa stať ako oni (napr. v oblasti práci, bývania, rodiny a pod.). Viem, že motivácie sú zložité a treba ich rozlišovať, a tu pripomínam len jednu dosť rozšírenú tendenciu, aby som priblížil náš problém. Tak isto pre dcéru kresťanskej lásky, byť autenticky s horlivými činiteľmi nejakého sektoru alebo zamestnancami nemocnice, by si vyžadovalo od nej, aby sa stále viac stávala ako oni.

A tak po dlhom období, kedy životné stavy, hierarchické rebríčky, inštitúty a funkcie mali záľubu v naliehaní na tom, čo ich odlišovalo, prichádzame k inému obdobiu, kedy je všetko naopak. Smerujeme k zoslabeniu a umenšeniu rozdielov v prospech spoločnej činnosti. V menej tej istej pastorácie pre jedných alebo toho istého zápasu pre druhých sa dostávame ľahko k splynutiu k jednote a rovnakosti – ako za starých dobrých časov.

Rovnakosť – uniformita, keď je zle pochopená – a to sa často stávalo – znamená pre niektorých byť **ako**: s čo možno najmenšími rozdielmi. Čo možno najviac sa podobáť v spôsobe života, obliekania, stravovania, modlenia a pod.

Jednota, naopak, je BYŤ SEBOU a BYŤ S DRUHÝMI. Je jasné, že je to omnoho ťažšie, ale aj omnoho bohatšie.

S vašou osobnosťou dcér kresťanskej lásky treba vstúpiť do pastorácie Cirkvi. S kňazmi, laikmi, aktivistami, rehoľníkmi a všetkými tými, ktorí sa angažujú za spásu sveta a oslobodenie ľudí. Spolupracovať znamená vložiť celé svoje ja do služby druhým, do služby chudobným. Hovorím dobre: seba celého, svoju osobnosť, svoje povolanie, svoju charizmu...

To, čo som práve povedať o osobách, platí aj o celej komunite. Aby komunita dcér kresťanskej lásky bola apoštolská, musí byť so všetkými a zvlášť s tými, ktorí sa angažujú za chudobných. Musí byť v Cirkvi a v jej pastorácii. Ale aby mohla byť autenticky „**s**“ a „**v**“, musí BYŤ SAMA SEBOU a BYŤ SAMA SEBOU SPOLOČNE.

To znamená, že vaša Spoločnosť je v prvom rade utvorená z vedomej zhody s tým, čo je podstatné pre vaše povolanie dcér kresťanskej lásky. Pod komunitným uhlom si budeme teda hovoriť o tom, čo sme si práve pripomenuli o jednotlivcovi. Komunita je jednota v tom istom zasvätení... k tomu istému vzťahu k chudobným... k tej istej mystike služby.

1. JEDNOTA V TOM ISTOM ZASVÄTENÍ

Dobre hovorím: v tom istom zasvätení. Môže sa stať, že existujú dva spôsoby ponímania a života zasvätenia u dcér kresťanskej lásky. Táto základná rozdielnosť môže mať vážnu odozvu nielen v rovine sesterského porozumenia, ale aj v obraze, ktorý prináša komunita o sebe a v spôsobe, ktorým je prítomná vo svete.

Zasvätenie alebo služba? Takto sa často pristupuje k problému. Povedať napríklad, že je vhodné dať prioritné miesto službe, sa niekedy vníma ako odmietnutie, alebo aspoň ako umenšenie a spochybnenie zasvätenia, sľubov, duchovného života, modlitby a pod. A často sa hovorí s určitým prehánaním o uprednostňovaní prehnanej činnosti pred modlitbou a rozjímaním, a človeka pred Bohom.

Čo sa o tom píše v spisoch sv. Vincenta a v jeho správaní? Najskôr je nepopierateľné, že už v čase Margity Naseau sa dcéry kresťanskej lásky vždy úplne obetovali Bohu. Dobré ma rozumejte: nehovorím, že dcéry kresťanskej lásky vždy skladali sľuby. Toto robia rehoľníčky a sľuby z vás nerobia dcéry kresťanskej lásky.

Nemáme nanešťastie čas naliehať na tento bod. Ale nemôžeme ignorovať to, že od začiatku sa dcéry kresťanskej lásky obetovali Bohu, aby mohli nimi byť: "Byť dcérou kresťanskej lásky znamená milovať nášho Pána nežne a vytrvalo" (Coste IX, 593). Vaša identita sa vpisuje najskôr do tohto vzťahu k Ježišovi Kristovi, vaša Spoločnosť je v prvom rade zdieľaná viera a úplné darovanie prežívané spoločne. Toto musí byť pre vaše okolo svedectvom a ohlasovaním Ježiša Krista. O chvíľku povieme, že v logike vášho obetovania sa a povolania sa vaše komunity nesmú v žiadnom spôsobe podobáť na kláštory. Naopak. Majú sa objavovať ako skupiny veriacich žien, ako bunky viery v Ježiša Krista. Je potrebné, aby tí, medzi ktorými žijete, videli a vedeli, že ste dcéry kresťanskej lásky z lásky k Bohu: "*Dcéry kresťanskej lásky, t. j. Božie dcéry*".

Konštatujete teda, že vzťah k Bohu a úplné obetovanie sa Ježišovi Kristovi sú podstatné pre vaše povolanie ako i pre vašu Spoločnosť. Je jasné, že tento vzťah sa musí prehĺbiť a vyjadriť v modlitbe. Ale podľa svätého Vincenta obetovanie sa dcéry kresťanskej lásky Bohu má špecifické to, že je pre službu chudobným. A toto „pre“ mení, usmerňuje a zjednocuje všetko. Je to spojovník medzi zasvätením a službou. Spomeňte si na vašu identitu, nazveme ho „preukazom totožnosti“: ste **“chudobné devy celkom obetované Bohu pre službu chudobným”**.

Svätý Vincent nehovorí: devy, ktoré sa obetujú Bohu a slúžia chudobným... akoby oddeľoval obetovanie /zasvätenie/ od služby. Spája ich, pretože v jeho myšlienke a vôli ide o ten istý elán a pohyb. Veď Bohu sa obetujeme, ale obetujeme sa mu pre službu chudobným. Ide o usmernené, cielené a apoštolské zasvätenie. Všimnite si, že toto všetko žijete bez toho, aby ste to sformulovali. Stačí spýtať sa niektokej dcéry kresťanskej lásky, či vstúpila do Spoločnosti pre Boha alebo pre chudobných... dostanete ju do rozpakov – a to je pre mňa znamením, že ste vždy v línii vašej identity.

Predsa však pokušenie ohrozovala a bude ohrozovať vašu Spoločnosť, a to nevedome zameniť to slovo „**PRE**“ za **“A”**. Slovo PRE kladie uvážene stred vašej Spoločnosti von, k exteriéru, uprostred chudobných. Zatiaľ čo slovo A robí zo Spoločnosti realitu pre seba samú, akési absolútno, „medzi nami“, ktoré je mimo apoštolského života.

Verte mi, že sa nezahrávam so slovami. Tu ide o dve úplne odlišné hľadiská, z ktorých jedno, to so slovom A – ak by sa presadilo – čoskoro začne ohrozovať jednotu dcér kresťanskej lásky. Bude sa usilovať urobiť zo Spoločnosti miesto uzavretia sa do seba, žiarlivo strážené, iné, dobre odlišené a oddelené od miesta služby; natoľko oddelené, že prechádzajúc zo služby do komunity by ste cítili akýsi druh rozdvojenia osobnosti, ktorý dáva dojem, že sa stávate rehoľníčkou.

A predsa, na komunitu sa nemožno dívať ako na miesto posvätenia tak, že by sa služba pritom nachádzala niekde inde. Pre vás je komunita miestom posväcovania **pre** službu. Služba a chudobní musia zostávať v centre komunity, v centre Spoločnosti. Sú dôvodom existencie Spoločnosti: *“Preto vás Boh zhromaždil a spojil, pre toto Boh utvoril vašu Spoločnosť”* (Coste IX, 119).

Ste spolu, ste Spoločnosť pre službu chudobným. Úplne obetované Bohu a zasvätené zaiste... ale „**pre**“! To je prvý základ

každej komunity dcér kresťanskej lásky. A keď hovorím zjednotené v tom istom zasvätení, to znamená zjednotené „pre“, jednomyselnosť v tomto typicky vincentskom hľadisku. Táto jednotnosť, svornosť musí sa odrážať aj v štýle vašich komunít. Musia ju vidieť všetci a zvlášť chudobní. Títo si musia uvedomiť, že komunita nie je nedobytná pevnosť, tajomný a neprístupný svet, ale miestom stretnutia s ich služobnicami. Nemôžem tu vstúpiť do detailov, ale viete veľmi dobre, že to slovo „pre“, ktoré vás charakterizuje, sa musí prejaviť a vyjadriť tisícmi spôsobmi vo vašich postojoch, reflexoch, zmýšľaní a dokonca aj v materiálnejšej rovine, a to v dispozícii a usporiadaní vašich priestorov. Tu by sme mohli uvažovať o jednej udalosti, zdanlivo banálnej, ktorú spomenuli na rade Spoločnosti dňa 28. júna 1646 – bola to prvá rada Spoločnosti. Jednalo sa tam o úprave hovorne v Materskom dome! (pozri Coste XIII, 601-603).

2. ZJEDNOTENIE V TOM ISTOM VZŤAHU K CHUDOBNÝM.

Každá komunita dcér kresťanskej lásky sa musí tiež skonkretizovať tým istým vzťahom k chudobným. Keď sv. Vincent hovorí o chudobných dcérach kresťanskej lásky, v jeho príhovore sa pravidelne objavujú tri slová, a to: **všetci**, **všade** a **skutočne**. Chcel hovoriť o všetkých chudobných, všade, kde sú, ale len o skutočne chudobných. Rozoberieme si každé z týchto slov a podčiarkneme odozvu, akú majú mať v službe vo vašich komunitách a aj vo vašom štýle života.

Komunita v spojení so VŠETKÝMI chudobnými.

Poznáte základný text, ktorý sa nachádza v 2. zväzku konferencií, teda v Coste X, 113: *“... dcéry z nemocnice Hôtel-Dieu /otel djó/ majú za hlavný cieľ pracovať na ich vlastnej dokonalosti a po tomto pomáhať chorým; určitým spôsobom to robia ako vy. Ale ony nemajú pravidlá, ktoré ich zaväzujú pomáhať obvykle všetkým, t. j. všetkým chudobným – a vy ostatné máte bez výnimky osoby a miesta byť vždy pripravené konať skutky milosrdnej lásky. Boh vás vybral pre toto...”*

Text je jasný a sv. Vincent veľmi často pripomínal túto prvú charakteristiku vášho vzťahu k chudobným. Komunita dcér kresťanskej lásky je komunitou pre všetkých chudobných bez výnimky. Táto univerzálnosť pohľadu, starosti, plánu a prijatia je podstatná pre každú komunitu dcér kresťanskej lásky. Zaiste, od doby Vincenta de Paul

mala každá miestna komunita svoju vlastnú tvár a odborné či pastorálne zameranie (ako nemocnice, školy, zdravotnícke strediská a pod.). omnoho viac, komunity sú často poznačené životným prostredím, do ktorého sú začlenené: robotnícke, alebo vidiecke prostredie, mestská štvrť. Veď sme videli, ako boli aj prvé dcéry kresťanskej lásky tiež zapojené do života vo farnosti Najsvätejšieho Spasiteľa alebo sv. Benedikta – dvadsaťdeväť dní z tridsiatich v mesiaci. Ale nebolo by za potreby, aby nejaké špecifické zameranie niekedy zničilo univerzálnosť pohľadu a prijatia všetkých chudobných, či je to už roľník, robotník, človek na okraji spoločnosti, hendikepovaný, starec, väzeň alebo dieťa... každý chudobný sa má cítiť očakávaný komunitou dcér kresťanskej lásky bez ohľadu na jej špecializáciu.

Spoločnosť, v ktorej žijeme, je často rozdelená na spoločenské priehradky, je tvrdá a netolerantná. Komunita dcér kresťanskej lásky nemôže byť neutrálna a zbavená záväzkov, musí si však žiarlivo strážiť svoju univerzálnu disponibilitu pre všetkých chudobných: *“... vy, ostatné, musíte bez výnimky osôb alebo miesta byť vždy pripravené konať skutky milosrdnej lásky. Boh vás vybral pre toto.”* Na rovine tejto univerzálnosti sa musia rozpoznať „komunity / sestry“, jedna napríklad veľmi zaangažovaná medzi robotníkmi A iná pôsobiaca v nemocnici alebo v škole. Nezáleží na službe, **len** nech sa jedná o chudobných a o skutočne chudobných.

Komunita v spojení s chudobným žijúcim VŠADE

“Sestry žijúce na Kráľovskom námestí majú za hlavný cieľ pomáhať chudobným chorým ženám, ktoré prijímajú, a nie mužom, pretože tak to majú v ich pravidlách. Sestry veria, že im pomôžu k spásu, keď ich budú zachovávať. Ale, drahé sestry, v prvom rade ste sa obetovali Bohu, aby ste žili ako dobré kresťanky, a tak boli dobrými dcérami kresťanskej lásky, usilovali sa o im vlastné čnosti, pomáhali chudobným chorým nielen v jednom dome ako sestry v nemocnici Hôtel-Dieu /otel djó/, ale všade tak, ako to robil náš Spasiteľ, ktorý konal nestranne, pretože pomáhal všetkým tým, ktorí sa k nemu utiekali” (Coste X, 124).

Všade! V tejto príslovke často použíwanej svätým Vincentom je myšlienka pohybu, ozvena jeho skúsenosti zo Châtillon /šatijô/ a prejavu charitatívnej lásky, ktorá ide do domu... Zrodili ste sa z tejto dobročinnnej lásky v pohybe, ktorá nečaká, že chudobní prídu k nim, ale že oni idú k nim: sú to služobnice, ktoré sa majú pohybovať.

Bolo by zaujímavé študovať v spisoch svätého Vincenta tému týkajúcu sa dcér kresťanskej lásky, napríklad v tomto znení: dcéra kresťanskej lásky a slovesá VYCHÁDZAŤ a PRICHÁDZAŤ! Je zaujímavé poznamenať, že keď sv. Vincent si predstavuje alebo opisuje dcéru kresťanskej lásky na ulici, ako nesie niečo na chrbte alebo ruke: „*Dcéra kresťanskej lásky je stále vo svete... Väčšinou časy sú mimo ich domu a vo svete...*” (Coste X, 452, 657). „*Nikto nejde tak medzi ľudí ako dcéry kresťanskej lásky... Dcéry, ktoré vychádzajú a prichádzajú...*”

Chápate dobre, že váš takto ponímaný život musí ovplyvniť vašu komunitu: komunitu, ktoré boli vynájdené pre pohyb, pre to, aby sa nechali vyrušovať, pre nepredvídané a naliehavé veci. Nie komunita, kde sa sestry usalašia, ale komunita, z ktorej sa vychádza k chudobným: východisková základňa, odrazový mostík, úľ, odletová dráha pre službu. Samozrejme, že komunita nie je ani staničná hala, pretože dcéry kresťanskej lásky viac ako iné sestry potrebujú miesto, kde načerpajú fyzické, morálne a duchovné sily. Cítite, že sa tu sa jedná predovšetkým o istú mentalitu, uhol pohľadu a povedzme si že aj spiritualitu. Ale je to spiritualita, ktorá sa musí odraziť v štýle života, hierarchii hodnôt a skoro aj v materiálnej organizácii. Je to komunita, ktorá je zostavená pre pohyb...

Komunita v spojení so SKUTOČNE chudobnými

Spomínate si na odpoveď sestry Margity MOREAU /moró/ poľskej kráľovnej, keď si ju chcela vziať do svojej služby: „*Ach! Pani, čo hovoríte? Sme len tri pre službu chudobným a vy máte v kráľovstve toľko iných ľudí schopnejších ako my pre službu vášmu Veličenstvu! Dovoľte nám, pani, robiť tu to, čo od nás žiada Boh... Boh nás povolal slúžiť chudobným*” (Coste IX, 589).

Túto odpoveď, ktorú obdivoval sv. Vincent, majú a budú si musieť dcéry kresťanskej lásky stále viac opakovať: Dovoľte nám, monsignor, alebo pán apoštolský vikár, alebo duchovný správca sektoru /atď./... robiť tu to, čo od nás žiada Boh: „slúžiť chudobným“.

Pred chvíľou som hovoril o univerzálnosti, ale o univerzálnosti v jedinečnosti, a to: všetci chudobní. A sv. Vincent spresnil: len **skutočne chudobní**. V tomto kritériu je potrebné zjednotenie a jednomyselnosť, aby šlo o pravú komunitu dcér kresťanskej lásky. Či už je jedna komunita zaangažovaná v robotníckom prostredí, druhá na vidieku, ďalšia v nemocnici a ďalšia v škole, toto by nemalo narušiť

jednotu. Za čias sv. Vincenta a od začiatku Spoločnosti sa stále rozširovali druhy služieb, ich pluralizmus. Len napätia a nerovnováhy narušia jednotu akonáhle sa vzdialime od skutočne chudobných. Táto prednostná voľba a jedinečnosť budú medzi vami vytvárať prirodzený rozpoznávací znak a podľa tohto sa dve dcéry kresťanskej lásky rozpoznávajú medzi sebou. Podľa tohto vás tiež spozná svet.

Zaiste, že existujú požiadavky celkovej pastorácie, naliehavé potreby sektora, priority alebo povinnosť zastúpiť niekoho. Ale nemožno pritom akceptovať, ani dočasne, aby sme zapreli seba samých, ani stlmili to, čo je podstatné pre povolanie.

Veľkým rizikom pastorálneho začlenenia je nivelácia. To znamená, že v určitom sektore môže byť každý bez rozdielov pozvaný k tej či onej zodpovednosti alebo záväzku bez ohľadu na jeho charizmu, len vzhľadom k naliehavým potrebám alebo prioritám sektoru alebo diecézy. Potom by komunity potrebovali odvahu Margity Moreau /moró/ alebo Barbory Angiboust /anžibú/: *“Dovoľte nám robiť tu to, čo od nás žiada Boha!”*

V rámci každej komunity treba túto odvahu udržiavať pri neustálej revízii záväzkov a činností každej jej členky, a to v atmosfére plného vedomia, vyrovnanosti, ktoré zaženú príliš ľahké púšenie ospravedlňovať „status quo“ /pozn. prekl. práve trvajúci stav! Myšlienka a starosť o naozaj chudobných majú byť akoby komunitnou „posadnutosťou“, spoločne a neustále zdieľanou starosťou. Takto sa stane veľmi rýchlo milosťou obrátenia.

Práve sme zanalyzovali špecifický, identifikujúci a zjednocujúci vzťah dcéry kresťanskej lásky k chudobným: **všetci, všade, skutočne**. Viac ako zvykmi a štruktúrami sa komunita dcér kresťanskej lásky na spôsob „svätého Vincenta“ buduje, situuje a rozvíja v súlade s týmito základnými presvedčeniami.

3. ZJEDNOTENIE V TEJ ISTEJ MYSTIKE SLUŽBY

To je tretia rovina zjednotenia, zhody: tá istá mystika služby. Nemusím ani zdôrazňovať, ako naliehal sv. Vincent na tento bod. Slovo služobnica bolo u neho najvernejším a najúplnejším synonymom dcéry kresťanskej lásky. Margita Naseau /nazó/ sa stala akoby slúžkou v bratstve vo farnosti Najsvätejšieho Spasiteľa so podmienkami života a služby vo všetkých vtedajších slúžok.

To isté platí pre všetky ostatné, ktoré nasledovali Margitu Naseau. Prvé dcéry kresťanskej lásky boli autentické slúžky a tento

stav ich prirodzene zaradoval medzi chudobných. Nemuseli si klásť otázku o spoločenskom zaradení alebo spôsobe prítomnosti medzi chudobnými: ony jednoducho tam patrili.

Tým hovorím, že sv. Vincent dal dcéram kresťanskej lásky mystiku služby, ktorá tiež musí vytvoriť hlbokú jednotu vašich komunit.

Keby sme postupovali ako pri štúdiu vášho špecifického vzťahu k chudobným, môžeme tiež pre prehĺbenie tejto mystiky služby odvolať sa na tri bežné výrazy používané Vincentom de Paul: „V osobe...“, „predsa však...“, „telesne a duchovne“. Každý z týchto výrazov vstupuje priamo do vášho povolania.

“V osobe...”.

“slúžite Ježišovi Kristovi v osobe chudobných”: od Châtillon /šatijonu/ je to základ každého ďalšieho kroku pre sv. Vincenta. Toto presvedčenie oživuje Margitu Naseau a na základe tohto presvedčenia sa vybuduje aj prvé spoločenstvo dcér kresťanskej lásky.

Udalosť zo Châtillon prežili a interpretovali vo svetle Matúšovho evanjelia, 25. kapitoly, veršu 31. Toto je základný evanjeliový text Spoločnosti, ktorý charakterizuje jej ducha a spiritualitu. *“Desaťkrát za deň pôjdete navštíviť chorých, desaťkrát za deň sa tam stretnete s Bohom.”* Vincent de Paul bol o tom natoľko presvedčený, že sa odvážil povedať, že keď opustia rozjímanie alebo sv. omšu pre službu chudobným, nestrácajú nič... takýto realizmus a pravdu vložil do prítomnosti Ježiša Krista v chudobnom.

Revízia života sa stala akoby vrcholom komunitnej deľby. Bolo by zaujímavé ukázať, ako v súčasnosti odráža to, čo chcel svätý Vincent a čo žili prvé komunity dcér kresťanskej lásky. Nanešťastie, príliš často naše zdieľania zostávajú dosť povrchné. Zaiste, naučili sme sa dívať na realitu a to nie je luxus: Ktorých chudobných som stretla? Aká je ich rodinná, odborná a sociálna situácia? Aké hodnoty prežívajú? Aký zápas vedú? Takto sme sa naučili dívať a prijímať. Ale u dcér kresťanskej lásky musí revízia života ísť ďalej, aby dosiahla vincentskú mystiku, ktorá má oživovať komunitu. Vedela som v nich stretnúť Ježiša Krista a ako? V tejto rovine otázok a skúmania sa musia do hĺbky zjednotiť všetky členky komunity. Práca môže byť odlišná, napríklad medzi sociálnou asistentkou, zdravotnou sestrou, vychovávateľkou, staršou sestrou pracujúcou v komunite, na vrátnici alebo v kuchyni, ale hľadanie a stretnutie sa s Ježišom Kristom

v chudobnom sú spoločné pre všetky sestry. Na tejto rovine bude možné a účinné zjednotenie medzi vami.

Vo výraze „v osobe...“ sa nachádza tiež zdôraznená osobná dimenzia chudobného. Nemáme čas rozvinúť tu tento aspekt. Ale chcem povedať, že v našom stále viac zospoločenštem svete, kde spravodlivosť a charitatívna láska nadobúdajú viac administratívny aspekt, celá Spoločnosť dcér kresťanskej lásky bez ohľadu na rozmanité služby, by si mala spomenúť na svoje začiatky. Práve preto, že v bratstve Najsvätejšieho Spasiteľa a iných parížskych bratstvách stratili kontakt s osobou chudobných, zasiahla Margita Naseau a jej spoločníčky a zrodila sa vaša Spoločnosť. Zaiste, nejde tu o to, aby sme sa vrátili k pastorálnym a sociálnym metódam 17. storočia, ani tým späť 15 – 20 rokov. Ale prvou požiadavkou prvých chudobných (napr. marginalizovaných) nie je práve byť uznanými za ľudí? Nezabudnite, že musíme byť medzi najpozornejšími na výzvu dnešných chudobných.

“Avšak...”

“Služba chudobným musí byť uprednostnená pred všetkým ostatným“ (Coste IX, 215). To sú typické vinčentské slová o službe. Aj tento princíp musí mať hlboký odraz vo vašich komunitách a vo vašom štýle života.

V prvom rade je vhodné, aby v komunite všetky sestry súhlasili o tejto prioritě a mali účasť na tej istej hierarchii hodnôt, hoci to bude i za určitých napätí a častých konfliktov. Vraciame sa k tomu, čo sme už povedali v predmete vášho ZASVÄTENIA. Ak sú v komunite dcéry kresťanskej lásky, ktoré sa obetovali Bohu A slúžia chudobným, a ďalšie, ktoré sa obetovali Bohu, ale PRE službu chudobným, nepodarí sa jednohlasnosť v hierarchii hodnôt. Jedny budú klásť službu pred všetko ostatné, zatiaľ čo druhé budú klásť na prvé miesto regulárnosť alebo zvyky. Jedny si budú priať spôsob života uspôsobený vzhľadom k chudobným a službe, zatiaľ čo druhé budú požadovať reholnejší alebo viac kláštorň štýl života.

Je isté, že svätý Vincent nepremeškal príležitosť, aby pripomenul zachovávanie pravidiel a často pranieroval rozmarný, egoizmus a nezávislosť. Ale nie je ani menej isté, že pre vás dal na vrchol rebríčku hodnôt službu chudobným a vzhľadom k nej zostavil a zorganizoval vaše komunity. Tak dlho, ako všetky nepriľnú k tejto

hierarchii povinností, bude ťažké dosiahnuť skutočnú jednotu a poskytnúť vincentiskú tvár, ktorá sa prihovára chudobným.

“Telesne a duchovne”

Tieto dve príslovky označujú poslednú rovinu spoločenstva, zjednotenia a jednotnosti dcér kresťanskej lásky, ako i posledný podstatný aspekt vašej mystiky služby. Je to tiež ozvena zo Châtillon! Tieto príslovky sa nachádzajú už v úvode pravidiel prvého spolku kresťanskej lásky z novembra 1617 (Coste XIII, 423).

V súčasnosti sa nastoľuje veľa otázok o službe a zvlášť o telesnej službe. Je jasné, že mnoho vecí sa vyvinulo od doby svätého Vincenta a je isté, že storočia dobročinnosti tak trochu „paternalistickej“ zasiahli výrazy „služba, telesná služba“ a dali im tak trochu pejoratívny a anachronický odtieň. Ale u Vincenta de Paul je dôležité a pre každú komunitu dcér kresťanskej lásky zostáva dôležitá syntéza dvoch starostí, a to telesnej a duchovnej, alebo ak hovoríme rečou vašich Konštitúcií, starosť o ľudský a kresťanský rast chudobných, všetkých chudobných a každého chudobného.

Dcéra kresťanskej lásky bez ohľadu jej práce, odbornosti a spoločenského či odborného začlenenia zostáva robotníčkou Evanjelia, dcérou Cirkvi. Každá komunita dcér kresťanskej lásky má byť bunkou evanjelizácie, miestom, kde sa starajú o rast chudobného v jeho celistvosti, ako o človeka s ľudskými potrebami a ako o Božie dieťa, miláčika Ježiša Krista. V komunite budú bezpochyby také sestry, ktoré svojím pracovným zaradením a uhlom pohľadu budú starostlivejšie a pozornejšie k starostlivosti o rast človeka a jeho denné zápasy. Iné zase ich formáciou a presvedčeniami budú viac ustarostené o spásu a evanjelizáciu. Ale práve zriadenie tohto celku by malo byť miestom, kde vďaka zdieľaniu a revízii sa každý deň deje syntéza zo Châtillon; syntéza, ktorá je zvlášť potrebná v súčasnej Cirkvi.

Je čas dôjsť k záveru. Aby sme hovorili o komunite dcér kresťanskej lásky, nevychádzali sme zo štruktúr a princípov, ale z človeka: Vincenta de Paul, jeho osobnosti, jeho duchovného napredovania a jeho pôvodu. A tak sme videli, ako nebadala vznikala jedna Spoločnosť zo života a služby chudobným a utvárala sa a v živote a vzhľadom k potrebám chudobným a služby. Preto nie je udivujúce, že vaša prvotná skupina sestier sa obrátila k exteriéru a zamerala sa na chudobných. Pre vás, komunita v prvom rade neznamená „medzi nami“, ale „spoločne PRE“. A napokon, aby sme

trochu prehĺbili tento špecifický typ komunity, všímali sme si „preukaz totožnosti“, ktorý vám dal svätý Vincent: *“Keď sa vás budú pýtať, kto ste, povedzte, že ste chudobné dcéry celkom obetované Bohu pre službu chudobným”*.

Zaiste, keď sme hovorili o vašej komunite, nehovorili sme len o chudobných. Teraz budeme preberať aspekt života „medzi nami“, t. j. vzťahy, zdieľania, dialóg vnútri vašich komunit tak, ako to videl svätý Vincent. Stretneme sa s veľmi zaujímavými a niekedy udivujúcimi vecami.

Neľutujem pritom, že som tak naliehal na vašej komunite zvažovanej z uhla služby chudobným a pre nich. Veď vlastne vždy treba vychádzať zo stredu, podstaty a pre vás sa stred nachádza v osobe chudobných, t. j. v Ježišovi Kristovi v osobe chudobných, pretože *“pre toto vás Boh vybral a vedno združil”* (Coste IX, 119).

B. KOMUNITA "PRE"

Keď sa hovorí o komunite, dosť spontánne myslíme najskôr na realitu prežívanú vnútorne, natoľko vnútorne, že to hraničí s tajomstvom... Je to všetko, čo sa deje za dverami „komunity“; samozrejme zatvorenými!

Máte chvíle práce s druhými... života „medzi vami“... Máte vyhradené miesta... viac-menej prístupné „kresťanom“... Dcéra kresťanskej lásky slúžiaca externe vybavuje, má zodpovednosť, vzťahy, reakcie, iniciatívne podniká... A podobne i sestra, ktorá slúži doma!

Keď takto pristupujeme ku komunite, často máme dojem, že vstupujeme do iného sveta, do iného života a tak trochu „mimo“ života... pretože komunita je sama osebe svetom, ktorá by mala byť zložená len z dcér kresťanskej lásky. Komunita: to je medzi nami!

Zaiste, medzi nami existuje a musí existovať. Pozrite sa na rodinu, robotnícky dom... budeme mať príležitosť o tom rozprávať.

Ale pre P. Vincenta toto nebolo „prvé“. Okrem toho, rozprávať o komunite z tejto stránky znamená nevyhnutne prekrútiť jej význam a nič nepochopiť.

Pre svätého Vincenta komunita nebola nikdy niečím absolútnym, ale prostriedkom, privilegovaným a potrebným prostriedkom pre lepšiu službu chudobným. To „medzi nami“ existuje **len** preto, lebo sú

chudobní a ich služba: *“Často musíme myslieť na to, že vašou hlavnou starosťou a to, čo Boh osobitne žiada od vás je, aby ste sa veľmi starali o službu chudobným, ktorí sú našimi pánmi. Ach, áno, milé sestry, sú to naši páni. Preto musíte s nimi zaobchádzať s láskou a srdečnosťou myslieť na to, že pre toto vás Boh spojil a zhromaždil, pre toto Boh utvoriť vašu Spoločnosť”* (Coste IX, 119).

Nemožno hovoriť jasnejšie: boli ste zhromaždené **pre** službu chudobným. Toto je vincentický základ vašej Spoločnosti, ktorý sa musí objaviť vo vašom myslení, vašich reflexom, vašej mentalite, vašom správaní v komunite a musí zasahovať aj materiálne usporiadanie vášho domu.

S ohľadom na toto „**pre**“ sa pokúsime v rýchlosti pozrieť na požiadavky a štýl takej komunity, ako i na spôsob, akým by sa mali na vás vidieť a vnímať vás z exteriéru.

Zaiste, nejde o premenu vašich príbytkov na azyly pre chudobných, prijímacie strediská alebo akési ľudové domy. V živote Vincenta de Paul nenachádzame veľmi tento druh situácií, iba vo chvíli veľkej národnej biedy. Pridajme, že toto sa robilo zvlášť u kňazov Misijnej spoločnosti; malo to aj svoju príčinu, lebo dcéry kresťanskej lásky bývali v prenajatých izbách a mali len jediný dom – hlavný, materský. Uznajme tiež, že v súčasnom spoločenskom kontexte by také iniciatívy mohli byť považované za podozrivé.

1. Vaše komunity sú miestami, kde sa schádzajú sestry celkom obetované Bohu pre službu chudobným. Podľa sv. Vincenta povedal, že v nich nemôže byť dcéra kresťanskej lásky, ktorá by sa úplne neobetovala. To bolo ustálené od doby Margity Naseau /nazó/.

2. Vaša komunita je realita viery, viditeľná, pretože skutočná, avšak nie je kláštorom. Nie preto, že máte pohrdať kláštorom, sú veľmi užitočné, ale nie sú pre vás. Zasvätenie? Áno. Zasvätenie Bohu? Samozrejme. Ale zasvätenie „**pre**“. A ak má byť zasvätenie má byť pravdivé a viditeľné, tak aj „**pre**“ musí byť pravdivé a viditeľné.

Lenže stále sa deje isté rozdvojenie. „**Pre**“ len pre určité hodiny a miesta služby, mimo komunity, lebo tá sa stala miestom a časom posvätenia, „kláštorom“ utvoreným pre rehoľnú dokonalosť jej členiek.

V tomto zornom uhle ste sa zrodili ako určitá reakcia na správanie sa dám. Od tej doby každá komunita dcér kresťanskej lásky má byť a objavovať sa ako znamenie viery v Ježiša Krista, ako znamenie úplného obetovania sa Ježišovi Kristovi na mieste, kde je založená. Toto predpokladá, že komunita má byť stretnutím sa veriacich, „dobrých kresťaniek“, ako hovorieval sv. Vincent, teda realita viery, viditeľná realita, ale nie príliš nápadná, ani nie prílišne horlivá ako zelóti. „Dcéry kresťanskej lásky, to znamená dcéry Boha“.

Nech sa však nepovie, že spochybňujem zasvätenie, iba ak by ste chceli hovoriť o rehoľnom zasvätení. To by mohlo všetko zmeniť v komunite dcér kresťanskej lásky a ju úplne zmeniť na nepoznanie. Takto by sa usilovala urobiť z komunity žiarlivo chráneným úkrytom, zreteľne odlíšeným svetom oddeleným od práce a života, kde len máličko vecí pripomína službu chudobným, napríklad mimo komunitnej miestnosti, kde sú vyvesené fotky generálneho predstaveného a generálnej predstavenej a kde vládne úctyhodný poriadok a prázdno. Avšak z tohto zdania netreba vytvárať príliš urýchlené závery a jednoducho uznať, že je veľmi rehoľná a trochu kláštorná. Tento materiálny rámec však môže vplývať na mentality a reflexy. Spomeňte si na príbeh hovorne!

Vaše komunity sú teda miestom stretania dcér celkom obetovaných Bohu „pre“. A toto „pre“ by malo byť tým, čo možno vnímať, keď sa vstúpi k vám.

3. Vaše komunity sú v službe skutočne chudobných. Majú to byť komunity univerzálnosti v jedinečnosti: *„Hlavným cieľom sestier z nemocnice Hôtel-Dieu /otel djól je usilovať sa o ich vlastnú dokonalosť a potom pomáhať chorým, čo v určitej miere máte aj vy. Ale ony nemajú pravidlá, ktoré ich zaväzuje bežne pomáhať všetkým, t. j. všetkým chudobným. A vy máte bez výnimky osôb a miesta byť vždy pripravené konať skutky milosrdnej lásky. Boh si vás vybral pre toto“* (Coste X, 113).

Za čias Vincenta de Paul to bolo jasné. Chudobných si nevyberali, slúžili všetkým, akí boli: chorí v ich domoch alebo v nemocnici, nájdeným deťom alebo starcom, raneným vojakom alebo galejníkom a pod. A táto mimoriadna „viacúčelnosť“ nadchýnala Vincenta a dával sa na ňu ako na milosť pre Spoločnosť: *„...Musíte byť pripravené ísť slúžiť chudobným všade, kde vás pošlú“* (Coste X, 126). Prial si, aby takého viacúčelové komunity boli všade.

Je isté, že spoločenské a pastorálne reality sa zmenili a špecializácia sa stala nevyhnutnosťou, podobne aj kompetencia. Životné prostredia sú rôzne a treba zohľadňovať miestne zákony a požiadavky jednotlivých štvrtí. Ale celá komunita má byť a zjavovať sa ako znamenie pre chudobných, či už sú to hendikepovaní, väzni, migranti, ľudia žijúci na vidieku, robotníci, deti alebo starci. Je to bod pre revíziu, ktorú by si z času na čas mala vykonať každá z vašich komunít a pýtať sa; ináč by mohla stratiť podstatný aspekt zo svojej vincentskej tváre, a to univerzalizmus pohľadu a srdca.

Ale univerzalizmus v jedinečnosti; to zodpovedá skúsenosti sv. Vincenta a jeho nasmerovanie jedine ku skutočne chudobným. Toto neustále pripomínal a tak napomínal. V jednom liste sestre Margite Moreau /moró/ jej dokonca radil, aby to pripomenula paniam: *“Ach, pani, dovoľte mi robiť tu, čo Boh od nás žiada. Boh nás povolal slúžiť chudobným”* (Coste IX, 589).

Pri každom plánovaní ako i v pastoračnej činnosti existuje riziko štandardizácie. Čo má prvoradý význam pre dcéru kresťanskej lásky: naliehavé potreby a priority diecézy alebo sektora, ALEBO požiadavky charizmy?

Dnes je to náročná a ťažká otázka, ale našťastie aj dosť ľahká čo sa vás týka. Pre Cirkev po 2. Vatikánskom koncile sú chudobní prioritou. Bolo by teda trochu prisilné, aby v takom kontexte jedna komunita dcér kresťanskej lásky bola pastoračne vedená vzdialiť sa od chudobných! Mohla by vždy prevziať aspoň poznámku, ktorú poradil sv. Vincent sestre Margite Moreau: *“Boh nás povolal slúžiť chudobným”*.

4. Vaše komunity majú byť tiež komunitami – štafetami. Originálnosť dcéry kresťanskej lásky, na ktorú možno najviac naliehal Vincent de Paul, je vaša mobilita.

Keď ste vyšli z „kolísky“ zo Châtillon, boli ste stvorené pre pohyb: *“... budete chodiť po uliciach, po domoch, kde vás pošlú slúžiť chorým... dcéra kresťanskej lásky je stále vo svete”* (Coste X 452)... *“Budú si pripomínať, keďže ich práce ich nútia byť väčšinou času mimo ich domu a vo svete..., že sa musia usilovať o väčšiu dokonalosť...”* (Coste X, 657)... *“Spoločnosť dcér kresťanskej lásky nie je kláštor, ani vaším domom nemocnica, odkiaľ sa nemôžu pohnúť, ale spoločnosťou diev, ktoré neustále vychádzajú a prichádzajú, aby pomáhali chudobným chorým”* (Coste VII, 49)... *“Dcéry kresťanskej lásky nie sú*

rehoľníčky, ale devy, ktoré vychádzajú a prichádzajú ako svetskí...”
(Coste VIII, 237).

Chápete dobre, že s podobnými príkazmi chcenými Zakladateľom a s takým čulým povolaním, Spoločnosť dcér kresťanskej lásky bude niečo úplne iné ako dobre zriadený kláštor ako útočisko. Tu by bolo vhodné pripomenúť si známy opis: *“Za kláštor majú iba domy chorých..., za celu najatú izbu, za kaplnku farský kostol, za kláštorne chodby ulice mesta...”* Hľa toto je váš kláštor, toto je vaša klauzúra.

Vaša komunita sa teda má utvoriť na viac na štafetu, krátku zastávku medzi službou alebo vychádzkou za vybavovaniami, ako na čas stability, usadenia, pobytu. Váš dom má byť úľom, do ktorého neustále vchádzate a zase z neho vychádzate. Táto charakteristika komunity má tiež ovplyvniť jej mentalitu, atmosféru, reflexy, až po organizáciu, zariadenie a usporiadanie miesta.

5. Komunita si uchováva to, čo je prioritné. Podstatným prvkom jednoty komunity je jednomyselnosť v tom istom rebríčku hodnôt, hlboká zhoda s týmto bodom. Toto jej dáva aj jej zvlášť. Napríklad, kontemplatívna komunita dáva prioritu na chválu a adoráciu a toto sa má vidieť, cítiť, keď sa dostávame do kontaktu s ňou, a to vnímaním určitej kvality stíšenia, ticha, správania a liturgických úkonov.

Čo sa týka Spoločnosti dcér kresťanskej lásky, svätý Vincent ju nespočetne mnohokrát špecifikoval: *“Službe chudobným sa má vždy dať prednosť pred všetkým ostatným”* (porov. Coste IX, 215-216). A aby ho dobre rozumeli, uvádzal detaily príkladov, rád porovnával povinnosť modlitby a služby, nedel'ného prikázania a služby, potrebu ročných exercícií a služby. Takto vstúpil komunitám rebríček hodnôt vlastných dcéram kresťanskej lásky. Tento rebríček má byť absolútne jednomyselne prijatý v rámci komunity a tá mu má dať tvár, ktorý bude vidno navonok.

Nešťastím a nebezpečenstvom v tomto smere je vždy považovať za pochybné – ak nie nedostatok viery – to, že sa na prvé miesto nekladú klasické hodnoty!

Avšak povedať, že služba je „prvá“ neznamena povedať, že rozjímanie, modlitba, sv. omša, pravidelnosť a mlčanie sú vedľajšie, druhoradé alebo fakultatívne. Dcéra kresťanskej lásky môže a má byť ženou modlitbou, a pritom tvrdiť, že služba má byť vždy uprednostnená pred modlitbou. Tento výber, rebríček hodnôt nie je len princípom alebo teóriou. Toto musí byť cítiť v zmýšľaní a atmosfére spoločenstva, prejavovať sa počas dňa slovami či reflexami a aj v rôznych aspektoch života komunity. V tejto rovine zvlášť sa utvára apoštolská tvár vašich komunít.

6. Komunita pre evanjelizáciu. Aj na tento bod naliehal sv. Vincent: telesne a duchovne. Je to pastorálna syntéza z jeho pôsobenia v Gannes /gan/ a Châtillon /šatijõ/. Takto sa máme približovať ku každému chudobnému. Pavol VI. a 2. Vatikánsky koncil pritiahli pozornosť na všetkých ľudí a každého človeka. Už Vincent de Paul chcel slúžiť všetkým chudobným a každému chudobnému.

V 17. storočí to bolo dosť neznáme a revolučné. Vincent si to uvedomoval a poznamenal:

“Chudobným chorým máte prinášať dva druhy potravy, telesnú a duchovnú, t. j. aby ste ich poučili, povedať im nejaké dobré slovo z vášho rozjímania, hoci by to bolo len päť či šesť slov, aby ste v nich vzbudili ich povinnosť kresťanov a aby si osvojili trpezlivosť. Boh vás k tomu vybral. Cirkevné i svetské dejiny nehovoria, že by sa robilo to, čo robíte, okrem nášho Spasiteľa. Preto máte veľký dôvod pokoriť sa” (Coste IX, 593-594).

A na inom mieste: *„Nestačí robiť... pre Boha a blížneho – dať mu najesť a priniesť lieky chudobným chorým, ak im nepomáhame podľa Božieho plánu duchovnou službou, ktorá je našou povinnosťou. Keď takto slúžite chudobným, budete pravé dcéry kresťanskej lásky, t. j. dcéry Boha a budete nasledovať príklad Ježiša Krista”* (Coste IX, 59).

Komunita, ktorá by sa zamerala jedine buď na pomoc chudobným, alebo na evanjelizáciu, by mohla nebezpečne zmeniť svoj vzhľad a ohroziť svojho ducha a identitu. Dôležitým a špecifickým je spôsob, ktorým spájame pomoc a evanjelizáciu do projektu, starosti a nášho zaangažovania v službe. Na toto sa má zamerať naše stále úsilie a revízia: *„Keď takto slúžite chudobným, budete pravé dcéry kresťanskej lásky“*.

7. **Komunita služobníc.** Nemusíme pripomínať celý rad textov o tomto predmete. O „služobnici“ sme si hovorili na začiatku. Je synonymom dcéry kresťanskej lásky. Dnes slovo stratilo veľa zo svojho prvého významu a mohlo by dokonca byť dvojznačné. Za čias Vincenta de Paul dotyčná osoba bola ním umiestnená na presné miesto v spoločenskom rebríčku a vytváralo medzi ňou a jej podobnými skutočnú solidaritu. V protiklade so slovom „panie“ vytváralo úzky vzťah s chudobným. Služobnica nebola nad chudobnými. Nevedela viac alebo lepšie ako oni to, čo bolo potrebné. Nebola vychovateľkou, ani dokonca dobrodinkou. Naopak, v porovnaní s chudobnými sa služobnica nachádzala v určitej miere v stave závislosti.

Tak isto dnes, dcéra kresťanskej lásky nie je S chudobnými, ani AKO chudobní. Je PRE nich, čo jednoducho znamená: v ich službe.

Podľa sv. Vincenta to bol postoj diktovaný Božím kráľovstvom a novým ponímaním človeka a sveta, ktoré učil Ježiš na hore, v kázni o blahoslavenstvách (porov. Coste XII 464-465).

Otec + Ján MORIN, CM

R a d o s ť

Kresťanstvo nám prináša radosť,
podobne ako láska nám spôsobuje radosť.

Ale láska tiež znamená
stále sa zriekať seba...

Je to stály „exodus”,
a teda aj utrpenie.

Skutočná radosť je niečo iné
ako potešenie;
radosť rastie a stále dozrieva
cez utrpenie

v spojení s Kristovým krížom.

Len z neho sa rodí
skutočná radosť z viery.

Benedikt XVI., 25. júla 2005

OBSAH

Duchovný život

- 82 List z 2. februára 2012
S. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 92 Pôst 2012
Pre všetkých členov vincentskej rodiny
P. Gregory Gay, generálny predstavený
- 98 List z 22. marca 2012
S. Evelyne Franc, generálna predstavená
- 101 Prednáška ako príprava na Renováciu 2012
„Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda“
P. Patrick Griffin, generálny direktor
- 110 „Štyria priatelia“ pre prežívanie našej Renovácie
Materský dom, prednáška z 26. marca 2012
P. Gregory Gay, generálny predstavený

Súčasný výzvy

- 115 Provincia Strednej Ameriky (Panama): Láska ukrižovaného Ježiša nás pobáda slúžiť sirotám
Komunita Útulku „San Jose de Malambo“
- 118 Austrálska provincia: Nová komunita pre novú službu chudobným
S. Maggie Reynolds, s. Olive Mangan, s. Carole Jones,
Dcéry kresťanskej lásky

Aktuality z provincií

Menovania

- 121 Ustanovenie vizitátoriek a menovanie provinciálnych direktorov

Svedectvo sestier

- 123 Filipínska provincia: Sendong v Cagayan de Oro
„Milovať svet Božím srdcom“
Sestra Mary Ann Guevara,DKL

Dejiny Spoločnosti

Pramene a aktuality

126 Vincent de Paul, zakladateľ
P. Ján Morin, CM